

vriendelijk
gulle-gever
glimlachend
er-zijn-voor-een-ander
vriendschap
lichtstraal
familie-van-God
gracieuus
hoger-dan-de-hemel
onbaatzuchtig
vrijwilliger
aanmoedigen
zorgvuldig
aandacht
belangeloos
geven-voor-leven
behulpzaam
helpen-huilen
droomwens
hulpvaardig
groots
bemoediging

Aandacht
Verhalen over een aandachtige en liefdevolle
samenleving

Uitgave van het CDA in Ede en Wageningen, 2014
Ebook Uitgave van het CDA in Veenendaal, 2022

Aandacht

Verhalen over een aandachtige en liefdevolle
samenleving

Verzameld en bewerkt door Willem de Vos

Speciale editie in het kader van de week van de
vrijwilliger 2022

AANDACHT

VOORWOORD

DEEL 1: AANDACHT VOOR ELKAAR

Hospice

Belangrijkste vraag

Trouw

Vandaag

Kaarsen

Beheerst verdriet

Groots

Liefdesketen

Droomwens

Zoon

Stralende dag

Zin van het leven

Helpen huilen

Vreemd recept

Betaald

Taart

Ja, ik wil!

DEEL 2: OM OVER NA TE DENKEN

Preek

Parka

Beleefdheid

Geheim

Vuilniswagen

Boerenverstand

Glimlach

Simpel gebaar

Gekoesterd

Bankrekening

Iets liefs

Poortwachter

Deur

Vlam van liefde

Mond of hart

Zand of steen

Hemd van een gelukkige

Ontmoedigd

Spel het!

Tekens

Zoeker

Bijzondere wedstrijd

Kracht van Eén

Eeuwige liefde

Ruzie

DEEL 3: WAT WE VAN KINDEREN KUNNEN
LEREN

Familie

Zeester

Puppy

Ladder

Fooi

Geven

Puzzel

Vervanger

Bestaan

Bloemen

Tijd kopen

Dankbaarheid

Bruggenbouwer

Held

**DEEL 4: VERHALEN UIT DE UITHOEKEN VAN
DE WERELD**

Gebed

Edelsteen

Vragen

Huis zonder verdriet

Onbaatzuchtig

Burenliefde

Veiling

Antwoord

Horen met je hart

Evenwicht

Gebarsten

Moeder en zoon

Nabij

Hagedis

Glimlach

Juiste maat

Armen en benen

DEEL 5: VERHALEN VAN DE RABBI

Hoger dan de hemel

Onbekend

Roddelen

Zilver

Huilend kind

Gastvrijheid

Einde van de nacht

Regen

Voorwoord

Aandacht is een toverwoord. Zonder aandacht heeft een mens geen leven. Aandacht geven kost niets, hoogstens een beetje tijd.

De verhalen in deze bundel zijn van alle tijden en van overal. Ze zijn tegelijkertijd tijdloos en actueel. En ze hebben geen uitleg nodig. Verhalen leggen zichzelf wel uit en zijn het doorgeven waard.

Het CDA streeft naar een aandachtige samenleving. Te midden van drukte en haast, slordigheid en spanning, vluchtigheid en snelle oordelen. Wij zijn ervan overtuigd dat we samen de samenleving maken. De rol die jullie, vrijwilligers, hierin spelen is onbetaalbaar.

Door elkaar te zien staan, elkaar te zien zitten. Te luisteren en liefdevol te leven. Daarvan verhalen deze verhalen.

We hopen met de uitgave van dit boekje jullie op een bijzondere manier te kunnen bedanken.

Deel 1: Aandacht voor elkaar

Hospice

Ik werk als vrijwilligster in een hospice. Een van ‘mijn’ patiënten ging gestaag achteruit, zowel wat betreft zijn gezondheid als zijn geestelijke toestand. Hij sliep veel de laatste weken. Ik zat veel bij zijn bed terwijl hij sliep, maar had het er moeilijk mee, want ik vond eigenlijk dat ik iets voor hem zou moeten doen. Soms overwoog ik om een poosje weg te glippen en hem te laten slapen. Maar ik bleef op mijn post.

Bij een van mijn bezoeken zat hij te doezelen tijdens ons gesprek en uiteindelijk viel hij in slaap. Ik stond op het punt om weg te gaan, toen hij wakker werd en me in mijn ogen keek met de mooiste glimlach die ik ooit van hem had gezien. ‘Ik vind het heerlijk als jij er bent’, zei hij, ‘het voelt zo vredig!’

De tranen stroomden over mijn wangen. Dit was de betekenis van mijn vrijwilligerswerk. In al die jaren in het hospice heb ik ontdekt dat alleen het feit dat je er bent, een wereld van verschil betekent voor eenzame mensen. Je hoeft niets te zeggen, niets te doen. Er simpelweg zijn voor een ander is genoeg.

Belangrijkste vraag

Tijdens mijn studie Verpleegkunde gaf een hoogleraar ons een tentamen. Ik was een serieuze student en las eerst alle vragen door, inclusief de laatste. Die luidde: Wat is de voornaam van de mevrouw die de school schoonmaakt?

Dit moest een grap zijn. Ik had de schoonmaakster verschillende keren gezien. Ze was lang, had donker haar en was boven de vijftig, maar hoe kon ik nou weten hoe ze heette? Ik leverde mijn werk in, de laatste vraag had ik opengelaten. Vlak voor het einde van het uur vroeg een student of de laatste vraag meetelde voor het resultaat.

‘Absoluut’, zei de hoogleraar. ‘In jullie loopbaan zul je vele mensen ontmoeten. Ze verdienen allemaal jullie aandacht en zorg, al is het maar dat je glimlacht en ‘hallo’ zegt.’

Trouw

Het was een drukke morgen op de polikliniek. Rond acht uur kwam een man van rond de tachtig binnen om de hechtingen in zijn duim te laten verwijderen. Hij zei meteen dat hij haast had, want hij had een volgende afspraak om negen uur. Ik vroeg hem te gaan zitten want het kon meer dan een uur duren voor hij aan de beurt was. Maar omdat ik toch niet bezig was met een andere patiënt besloot ik zijn wond direct te bekijken en ik merkte dat deze goed dichtgroeide.

Ik overlegde met een van de dokters en pakte het nodige om de hechtingen te verwijderen en de wond te verzachten. Terwijl ik bezig was vroeg ik, gezien zijn haast, of hij een afspraak had met een andere dokter. Hij antwoordde: ‘Nee, maar ik moet naar het verpleeghuis om er met mijn vrouw te ontbijten.’ ‘Wat mankeert uw vrouw?’ vroeg ik. ‘Ze heeft de ziekte van Alzheimer.’ ‘Neemt ze het u kwalijk als u te laat komt?’ ‘Och, ze weet niet eens meer wie ik ben, ze herkent me al vijf jaar niet meer.’ ‘En u gaat er nog elke morgen naar toe, ook als zij niet weet wie u bent?’

Hij glimlachte en terwijl hij mij enkele klopjes op mijn hand gaf zei hij: ‘Zij herkent mij niet meer, maar ik weet nog wel wie zij is.’

Vandaag

Op een dag namen we een dame op die regelmatig bij ons kwam voor chemotherapie. We leren onze patiënten kennen alsof ze familie zijn en voelen ons zeer met hen verbonden. Ik zat op de rand van haar bed toen ze een moeilijke periode doormaakte en pijn had. Ze vertelde me dat ze wist dat het met haar kanker de verkeerde kant uitging, maar dat ze er niet over in zat. Ze zei dat ze nooit vooruitkeek naar morgen. Ze leefde van dag tot dag. En als ze de volgende ochtend weer wakker werd dan had ze weer een dag om voor te leven. En ook al voelde ze zich nog zo ziek en beroerd, elke dag was het voor haar waard om geleefd te worden. Ik zal nooit de moed vergeten waarmee zij elke dag weer tegemoet trad. Zij was zo vol leven, ondanks de pijn, de misselijkheid en de angst.

Maar de dag dat zij zou overlijden kwam snel dichterbij. Het alarm ging af en we moesten haar reanimeren. Toen ze weer ademde, kwam ze overeind en pakte mijn hand en zei: 'Het is mijn tijd om te gaan, God is gekomen om van vandaag mijn laatste vandaag te maken.' Ze liet mijn hand los en glimlachte. Ze sloot haar ogen en verwelkomde haar ontmoeting met God. Voor haar geen vandaag meer.

Kaarsen

Op de afdeling in het ziekenhuis lag een bijzonder aardige oudere dame. Ze had een hersentumor. Daardoor had zij een hele andere kijk op de wereld dan wij. Op een avond, tijdens mijn late dienst, had zij op de rode knop gedrukt. Ik liep haar kamer binnen. ‘Kom eens hier’, zei ze geheimzinnig, ‘dit moet je gezien hebben!’ Ze keek uit het raam, naar de zonsondergang. Ze had uitzicht op de parkeerplaats van het personeel aan de overkant van de weg.

Ik zei: ‘Mevrouw wat ziet u dan?’ Ik zag niet meer dan het laatste restje zonlicht en de koplampen van de auto’s op de parkeerplaats. Ze keek me aan met een hemelse glimlach en zei: ‘Kijk dan meisje, God en zijn engelen steken kaarsen aan, zodat we niet in het donker hoeven te zitten.’

Het was zo prettig om in haar buurt te zijn. Geloof me, als ik een hersentumor zou krijgen, dan zou ik hem beslist op dezelfde plaats willen als zij. Zij zag wat wij niet zagen en praatte met wie wij niet konden zien. Ze bleef nog een week bij ons en werd toen overgebracht naar een hospice. Na nog een week gleed zij zachtjes uit het leven weg.

Als ik in de avondschemer de koplampen van auto’s zie of de straatlantaarns floepen aan, denk ik sindsdien dat God en zijn engelen kaarsen aan het aansteken zijn, zodat wij niet in het donker onze weg hoeven te zoeken.

Beheerst verdriet

Een arts opende een kliniek die een dag in de week gratis zorg bood aan de mensen die het niet konden betalen. Een uniek initiatief dat voortkwam uit de bewogenheid van de dokter met zijn medemens. Op die dagen was het uitzonderlijk druk in de kliniek.

Op een dag kwam er iemand aangerend met het verschrikkelijke bericht dat de enige zoon van de dokter was overleden door een ongeval. Uiteraard was de dokter helemaal van de kaart. Toch dacht hij na wat hem op dat moment te doen stond. Hij bezocht zijn zoon in het ziekenhuis. Zat een tijd doodstil naast het bed en hield de hand van zijn zoon vast. En toen reed hij terug naar de kliniek om zich aan zijn patiënten te wijden.

Mensen die dat hoorden begrepen er niets van en vonden het maar harteloos en kil. Iemand had de moed om hem te vragen hoe hij zo kon handelen. Hij legde uit: 'Mijn zoon is dood, ik kan niets meer voor hem doen. Maar deze arme patiënten hebben recht op mijn aandacht. Voor hen kan ik iets doen. Dan is het toch beter om mijn verdriet te beheersen en mensen te helpen die me nodig hebben?'

Groots

Twintig jaar geleden verdiende ik de kost als taxichauffeur. Een mooie baan voor iemand die niet tegen een baas kan. Ik was me er niet zo van bewust dat ik ook een soort pastor was. Omdat ik vaak 's nachts reed was mijn taxi soms een rijdende biechtstoel. Passagiers stapten achterin en vertelden me hun hele levensverhaal. Ik ontmoette mensen van allerlei slag, ze verbaasden me, werkten op mijn lachspieren of ontroerden me. Maar nooit was ik meer geraakt dan door die dame die ik ophaalde op een nacht in augustus. Ik kreeg een oproep om iemand op te halen in een rustige wijk van de stad. Toen ik voorreed om half drie 's nachts, was het gebouw donker op een verlicht raam na. De meeste chauffeurs zouden een keer toeteren, een minuutje wachten en daarna weer wegrijden. Maar ik had me aangewend naar de deur te lopen, tenzij ik het idee had dat er gevaar was.

Ik liep naar de deur en klopte aan. 'Momentje' zei een breekbare, oudere vrouwenstem. Na een tijdje ging de deur open. Daar stond een kleine vrouw van rond de tachtig met een voile hoedje op. Ze zag eruit alsof ze uit een film van 1940 gestapt was. Ze had een kleine tas bij zich. Het appartement zag eruit alsof het al jarenlang niet bewoond was. Alle meubels waren afgedekt, er hing niets aan de muren en de schoorsteenmantel was leeg. Er stonden een paar verhuisdozen. 'Wilt u mijn tas naar de auto dragen?' Ik gaf haar een arm en bracht haar naar de taxi. Ze bedankte me steeds voor mijn vriendelijkheid.

‘Ach’, zei ik, ‘ik probeer mijn passagiers te behandelen zoals ik wil dat mijn moeder behandeld wordt.’ ‘Oh, wat ben je toch een lieve jongen!’ zei ze. Ze gaf me het adres en vroeg: ‘Wil je langs het park rijden?’ ‘Dat is niet de kortste route’ zei ik. ‘Dat geeft niet, ik heb geen haast. Ik ben op weg naar het hospice.’ Ik keek in de achteruitkijkspiegel. Ik zag dat haar ogen vochtig waren. ‘Ik heb geen familie meer’, vervolgde ze ‘en de dokter zegt dat ik niet lang meer te leven heb. Ik zette de meter uit en vroeg: ‘waar wil je dat we langs rijden?’

De twee uren die volgden, reden we door de stad. Ze liet me het gebouw zien waar ze gewerkt had als liftbediende. We reden door de wijk waar ze met haar man gewoond had toen ze net getrouwd waren. Ze liet me stoppen bij een warenhuis waar vroeger een balzaal was en waar ze als kind gedanst had. Af en toe vroeg ze me om langzaam te rijden of te stoppen en dan staarde ze een tijdje in de duisternis zonder iets te zeggen. Toen de eerste tekenen van de zonsopgang verschenen zei ze: ‘Ik ben moe, laten we maar gaan.’

Ik reed haar naar het adres dat ze me gegeven had. Twee verpleegkundigen kwamen naar buiten om haar mee te nemen in een rolstoel, ze werd kennelijk verwacht. Ik bracht haar tas naar de deur. ‘Hoeveel krijg je van me?’ vroeg ze terwijl ze haar portemonnee pakte. ‘Niets’, antwoordde ik. ‘Maar jij moet er toch van leven?’ zei ze verbaasd. ‘Er komen nog passagiers genoeg’ reageerde ik. Ik boog voorover en omhelsde haar. Ze hield me stevig vast en zei: ‘Je hebt een oude dame een laatste moment van vreugde gegeven, dank je!’ Ik schudde haar

hand en liep toen de ochtendschemering in. Achter me sloot een deur. Het was het geluid van de afsluiting van een leven. De rest van mijn dienst nam ik geen passagiers meer mee. Ik reed doelloos wat rond en dacht: Wat als deze dame een chagrijnige chauffeur had getroffen of iemand die haast had omdat hij naar huis wilde? Wat als ik gewoon even getoeterd had en was weggereden? We denken wel eens dat het in het leven gaat om de grootse momenten.

Liefdesketen

Hans reed op een verlaten weg toen hij aan de kant een auto zag staan met pech. In het zwakke licht zag hij een oude dame die niet wist wat ze doen moest. Hij stopte, sprong uit zijn oude brik en stapte op haar af. Ze glimlachte, maar hij voelde hoe angstig zij was. Zou die jonge man kwaad in de zin heb ben? Ze rilde. Zowel de schrik als de kou bezorgden haar kippenvel. 'Ik zal u helpen, mevrouw,' zei hij, 'ga maar in de auto zitten, daar is het warmer. Mijn naam is Hans Hoving.'

De auto had een lekke band. Hij keek onder de wagen, plaatste de krik, wreef zijn handen om ze te verwarmen en ging aan het werk. Zij zag dat hij zich bij het vervangen van de band vuil maakte en een hand bezerde. Even later was het gepiept. De dame wist niet hoe ze hem moest bedanken. Hij glimlachte terwijl hij de kofferbak dichtklapte. Zij vroeg wat zij hem schuldig was. Hij antwoordde dat hij niets hoefde. Dit was voor hem geen werk. Hij hielp gewoon iemand in nood. God alleen wist hoe vaak mensen hem in het verleden al hadden geholpen. Zo leefde hij en het kwam niet in hem op anders te handelen. Als ze hem per se op de een of andere manier wilde belonen, moest ze net als hij hulp bieden aan een medemens in nood. Hij besloot met: 'Denk aan mij!' Het was een mooie koude dag en het leven was op dat moment niet gemakkelijk voor hem, maar hij voelde zich goed.

De dame reed een stukje verder en stopte bij een restaurant om op te warmen en wat te eten. De serveerster heette haar welkom en bood haar een schone handdoek aan om haar natte haren te drogen. Ze lachte vriendelijk al had ze de hele dag gewerkt. De oude dame zag dat ze hoogzwanger was. Ze vroeg zich af hoe iemand zo vriendelijk kon zijn tegenover een vreemdelinge. Meteen dacht ze terug aan Hans. Na de maaltijd betaalde zij met een briefje van vijftig euro. Terwijl de serveerster het wisselgeld haalde, glipte de dame weg. Toen de serveerster zich afvroeg waar haar klant kon zijn, zag ze een briefje. Tranen rolden over haar wangen toen ze las wat de oude dame geschreven had: 'U bent me geen wisselgeld verschuldigd. Iemand heeft mij vandaag uit de nood geholpen. Als u me echt wilt terugbetalen, zorg dan dat deze lief-desketen niet bij u eindigt.' Onder de servet lagen nog vier briefjes van vijftig euro. De serveerster snelde naar huis, ook al moest ze nog schoonmaken, tafels dekken...

Toen ze in bed kroop dacht ze aan het geld en aan wat de oude dame schreef. Hoe kon die dame weten dat zij en haar man dat hard nodig hadden?

Met een baby volgende maand zou het heel zwaar worden.

Ze wist hoe ongerust haar man was en terwijl ze dichter tegen hem aan schoof, gaf ze hem een kus en fluisterde: 'Alles komt goed. Ik hou van je, Hans Hoving!'

Droomwens

Een jonge moeder staaarde naar haar zoontje dat het aan het verliezen was van de leukemie. Ze was verdrietig en tegelijkertijd strijdlustig. Ze wist dat haar zoontje zou overlijden. Maar ze wilde nog iets belangrijks voor hem betekenen. Een van zijn dromen uit laten komen. Ze greep zijn hand vast en vroeg: ‘Addy, wat had je later willen worden? Heb je een droomwens?’

Hij antwoordde zachtjes: ‘Mama, ik wilde altijd brandweerman worden als ik groot ben.’ Zijn moeder glimlachte en zei: ‘Ik zal eens kijken of we iets van die droomwens uit kunnen laten komen.’

Ze ging naar de plaatselijke brandweer en sprak met brandweercommandant Arie. Een man met een hart zo groot als een ladderwagen. Ze legde de situatie van haar zoontje uit en vroeg of het mogelijk was dat haar zes jaar oude zoontje een ritje zou maken rond het ziekenhuis in een brandweerauto. Arie zei: ‘Als hij woensdagmorgen om zeven uur klaar staat, maken we hem erebrandweerman van de dag. We nemen hem mee naar de brandweerkazerne, hij eet met ons en gaat mee als we uitrukken. Geef me zijn maten en hij krijgt een echt uniform, met helm en rubberlaarzen.’

Drie dagen later haalde Arie, Addy op, stak hem in het uniform en bracht hem naar de wachtende ladderwagen die hem naar de kazerne reed. Hij was in de zevende hemel. Hij mocht mee met verschillende brandweerauto’s. Er werden zelfs opnamen gemaakt voor

de lokale televisiezender. Zijn droom werd echt werkelijkheid en de liefde en aandacht op die dag raakten hem zo diep dat hij het drie maanden langer volhield dan zijn artsen voor mogelijk hielden.

Op een avond ging hij plotseling hard achteruit. De hoofdzuster belde Addy's moeder. Toen dacht ze aan de dag dat Addy erebrandweerman was geweest. Ze belde de brandweercommandant en vroeg of hij een brandweerman in uniform kon sturen om erbij te zijn als Addy zou overlijden.

'We komen eraan', zie Sybren, 'over vijf minuten zijn we er. Wil je zodra je de sirene hoort en de zwaailichten ziet, omroepen dat er geen brand is, maar dat de brandweer nog een keer zijn erebrandweerman wil zien? En wil je het raam van zijn kamer opendoen?

Vijf minuten later arriveerde een ladderwagen bij het ziekenhuis, schoof zijn enorme ladder uit en even later stapten zes brandweerlieden door het raam Addy kamer binnen. Met toestemming van zijn moeder omhelsde Arie het joch, en hield hem een poosje dicht tegen zich aan.

Met zijn laatste adem vroeg Addy aan de commandant: 'Chef, ben ik nu een echte brandweerman?' 'En of je dat bent, Addy!' was het antwoord.

Addy glimlachte en sloot zijn ogen voor de laatste keer.

Zoon

Een verpleegster bracht de stoere, geüniformeerde marineman naar het bed. ‘Uw zoon is hier’, zei ze tegen de oude man. Ze moest het een paar keer herhalen, voor de oude man zijn ogen opende. Door de zware pijnstillers die hij gekregen had na een hartinfarct, zag hij de jonge marineman slechts vaag, staande buiten de zuurstoftent. Hij stak zijn hand uit. De man vouwde zijn sterke vingers om de gerimpelde vingers van de oude man heen, en fluisterde woorden van liefde en bemoediging. De zuster bracht een stoel, zodat de man naast het bed kon zitten.

Zo zat hij de hele nacht in de spaarzaam verlichte kamer, terwijl hij de hand van de oude man vasthield. Af en toe zei de zuster tegen hem dat hij beter even kon gaan rusten, maar daar wilde hij niets van weten. Hij bleef wakker en op zijn post, luisterend naar het zuchten van de oude man, de geluiden van de afdeling en het tikken van de apparatuur. Af en toe hoorde ze hem een paar vriendelijke woorden zeggen. De stervende man zei niets, maar hield de hand van zijn zoon de hele nacht lang vast. Tegen de ochtendschemering stierf hij. De marineman liet zijn hand los en liep naar de zuster om het haar te vertellen. Hij wachtte toen zij de noodzakelijke dingen deed.

Toen ze terugkwam wilde zij hem condoleren, maar hij onderbrak haar en vroeg: ‘Wie was die man eigenlijk?’ De zuster schrok en antwoordde: ‘Dat was toch jouw

vader?!' 'Nee, dat was hij niet', was zijn reactie, 'ik had hem nooit eerder gezien.' 'Maar waarom heb je dan niks gezegd toen ik je bij hem bracht?' vroeg de zuster. 'Ik wist direct dat er sprake was van een vergissing, maar voelde dat deze man nu een zoon nodig had. Toen ik doorkreeg dat hij te ziek was om te zien of ik zijn zoon was of niet, besloot ik te blijven omdat hij mij nodig had.'

Stralende dag

Een oude blinde man zat tijdens het spitsuur op de hoek van een drukke straat te bedelen om geld. Op een stuk karton, naast een blikje, stond: Blind, help svp! Maar niemand keek naar hem om en het blikje bleef leeg. Een pas afgestudeerde reclame-tekstschrijfster liep langs en zag de blinde man met zijn bordje en zijn lege blikje. Zij zag ook dat hele horden mensen langsliepen zonder aandacht aan de man te besteden, laat staan dat ze hem een cent gaven.

De tekstschrijfster haalde een dikke stift uit haar zak, draaide het stuk karton om, schreef er een andere tekst op en liep weer door. Ineens begonnen mensen geld in het blikje te gooien. Na een tijdje, toen het blikje overvol was, vroeg de blinde man aan een voorbijganger wat er op het bordje stond.

‘Er staat’, zei de man, ‘het is een stralende dag. Dat kunt u zien. Ik niet!’

Zin van het leven

Op de slotdag van een conferentie liep de conferentie leider naar het open raam en keek naar buiten. Toen vroeg hij of iemand nog een vraag wilde stellen. Iemand vroeg hem half lachend: ‘Wat is de zin van het leven?’ Alle aanwezigen begonnen een beetje te grinniken en maakten aanstalten om op te staan. Maar de conferentie leider stak zijn hand op om stilte te vragen en zei: ‘Ik wil je vraag graag beantwoorden.’ Hij pakte zijn portemonnee uit zijn achterzak en haalde er een klein spiegeltje uit, zo groot als een geldstuk.

Toen vertelde hij het volgende: ‘In de Tweede Wereldoorlog was ik een klein jochie, we waren straatarm en woonden in een klein dorpje achteraf. Op een dag vond ik de scherven van een spiegel. Een Duitse motorfiets was op die plek verongelukt. Ik probeerde alle stukjes te vinden en de spiegel in elkaar te zetten, maar dat lukte niet. Ik besloot het grootste stuk te houden. Dit stuk dus. Ik schuurde het net zolang langs een steen tot het rond was. Ik speelde ermee en raakte gefascineerd door het feit dat het spiegeltje licht kon weerkaatsen op plaatsen waar de zon nooit scheen. Ik maakte er een sport van om licht te laten schijnen op de meest ontoegankelijke plaatsen waar nooit licht kwam.

Toen ik een man werd, groeide de gedachte dat het niet alleen een kinderspel was, maar een metafoor voor wat ik kon doen met mijn leven. Ik begreep dat ik zelf niet de bron van het licht ben. Maar licht, of het nu in de vorm is

van waarheid, begrip of kennis, is er gewoon, maar het schijnt pas op donkere plaatsen als ik het weerkaats. Ik ben een stukje van een grote spiegel, van wiens omvang en vorm ik geen idee heb. Maar met mijn gaven kan ik dus licht weerkaatsen in de donkere plekjes van deze wereld, in de donkere hoeken van de harten van mensen en kan ik ertoe doen in het leven van mensen. Dat is waar het wat mij betreft om gaat. Dat is de zin van mijn leven.'

Helpen huilen

Willemien kwam veel te laat thuis voor het eten. Haar moeder had zich al zorgen gemaakt. Dit was ze helemaal niet gewend van haar dochtertje. Ze vroeg op strenge toon waar ze toch geweest was.

Willemien antwoordde dat ze haar vriendinnetje had geholpen omdat haar fiets kapot was gegaan doordat ze was gevallen. Dat antwoord maakte moeder al een stuk vriendelijker en ze vroeg:

‘Maar hoe kon jij haar nou helpen? Jij kunt toch geen kapotte fiets repareren?’ ‘Dat weet ik’, antwoordde Willemien, ‘ik heb niks met haar fiets gedaan, ik heb haar alleen maar helpen huilen.’

Vreemd recept

Een man die gefrustreerd is door zijn werk gaat naar de dokter. De dokter schrijft vier recepten voor hem uit en zegt hem dat hij de volgende dag naar het strand moet gaan en de recepten om 9.00, 12.00, 15.00 en 18.00 uur moet innemen. Met tegenzin, want hij heeft het al zo druk, gaat de man de volgende dag naar het strand. Het recept van 9 uur luidt 'luister goed'. De man verklaart de dokter in stilte voor gek, maar hoort vervolgens volop geluiden van branding, wind en zand. Om 12.00 uur leest hij 'denk aan je mooiste herinneringen'. Vervolgens om 15.00 uur 'denk na over wat je echt belangrijk vindt'. En om 6 uur 'schrijf je zorgen in het zand'.

Wie heeft er een loopbaancoach nodig met zo'n dokter?
De volgende keer naar het strand in plaats van naar de apotheek?

Betaald

Ik ga al jarenlang iedere zondag naar dezelfde croissanterie voor een kop koffie en iets erbij. Op een ochtend in een druilerig, grijs weekend, glipte ik naar binnen, druipend van de regen met mijn krantje zorgvuldig onder mijn regenjack. Ik bestelde een cappuccino en een croissant met jam. De serveerster vertelde me enthousiast dat mijn koffie al was betaald. Ik keek om me heen of er misschien een vriend van me binnen zat, maar dat was niet het geval.

Toen ik vroeg hoe dat zat, zei de dame achter de kassa dat die ochtend iemand twintig koffie had afgerekend. Ik was nummer acht. Ik bleef ruim een uur zitten en zag nog meer mensen die tot hun verbazing ontdekten dat hun koffie al was betaald. Daar zaten we allemaal, eerst wat onwennig en later met een glimlach op ons gezicht, rondkijkend om te ontdekken wie toch onze koffie had betaald. Ongelofelijk eigenlijk. Wat bracht zo iets simpels een bijzondere sfeer onder de aanwezigen.

Een lichtstraal op een zwaarbewolkte winterdag.

Taart

De beroemde Albert Schweitzer vierde toen hij al op leeftijd was zijn verjaardag met een stel vrienden in een restaurant. Na het diner bracht de serveerster tot zijn verrassing een grote verjaardagstaart met brandende kaarsjes. Hij blies de kaarsjes uit en kreeg een mes om de taart aan te snijden. Er waren zeven gasten, inclusief Albert zelf.

Hij sneed de taart in acht gelijke stukken. Hij gaf een stuk aan elk van zijn vrienden en sprak tegenover iedereen uit, hoezeer hij zijn of haar vriendschap op prijs stelde. Toen was het laatste stukje aan de beurt, hij legde het op een schoteltje en gaf het aan de serveerster en zei: 'En dit is voor de jongedame die ons zo gracieus bediend heeft en zo bijgedragen heeft aan een fantastische verjaardag.'

Ja, ik wil!

Toen mijn zusje nog een klein meisje was, wist ze al precies wat ze wilde. Ze was altijd meer dan gemiddeld begaan met het lot van anderen. Ze vroeg me of ik met haar mee ging naar de bibliotheek.

‘Hoezo?’ vroeg ik, want veel zin had ik niet om met haar mee te lopen.

‘In mijn klas zit een jongen die doof is, ik wil boeken over gebaren lenen, want ik wil vriendjes met hem worden. Ik heb jouw pasje nodig.

Ik ging met haar mee en samen zochten we een paar gebarenboeken uit, die ze leende op mijn pasje. De dagen daarna zat zij uren gebaren te oefenen op haar kamer.

Vandaag ben ik getuige van het bijzondere moment waarop zij met gebaren ‘Ja ik wil!’ gaat zeggen.

Deel 2: Om over na te denken

Preek

Het was een koude zondag in de winter. De parkeerplaats van de kerk raakte snel vol. Toen ik uitstapte zag ik dat kerkgangers elkaar aanstootten en onderling aan het fluisteren waren en in een bepaalde richting wezen, terwijl ze naar binnen liepen. Toen ik dichterbij kwam, zag ik een man die tegen de muur van de kerk geleund stond. Hij wankelde en het leek alsof hij half sliep of dronken was. Hij droeg een lange rafelige jas en een hoed die over zijn ogen getrokken was, zodat je zijn gezicht niet kon zien. In zijn schoenen zaten gaten waardoor zijn tenen te zien waren. Ik vermoedde dat het om een dakloze ging, die op de warmte van de kerk was afgekomen.

Ik liep langs hem heen naar binnen zonder aandacht aan hem te schenken. In de kerk zaten de mensen te kletsen over van alles en nog wat. Iemand begon over de zwerver buiten. Mensen trokken hun neus op of schamperden over hem. Niemand piekerde erover om hem binnen te vragen, ik evenmin.

Terwijl we wachtten op de kerkenraad en onze dominee, gingen de deuren van de kerk open. De zwerver kwam binnen, de hoed nog steeds over zijn ogen. Hij liep over het middenpad naar de preekstoel. Toen deed hij zijn jas uit en zijn hoed af. Het werd doodstil in de kerk. Daar stond.... onze predikant. Hij was de dakloze man. Hij nam zijn Bijbel, legde hem open voor zich neer en zei: 'Gemeente, ik denk dat ik jullie niet hoeft te vertellen waar de preek vandaag over zal gaan....'

Parka

Ik woonde in Amsterdam en beleefde de koudste winter ooit, zowel in mijn persoonlijke leven als wat de temperatuur betreft. Op een avond liep ik naar huis vanaf de bar waar ik in mijn eentje had zitten drinken. Ik was vol zelfmedelijden. Onderweg zag ik een man staan op een verwarmingsrooster voor de etalage van een winkel. Hij droeg een dunne, vuile trainingsjas en vroeg iedereen die langskwam om geld.

Ik was te vol van mijn eigen ellende om me met hem bezig te houden. Daarom ging ik aan de overkant van de straat lopen. Toen ik langs hem liep, zag ik een keurig geklede zakenman uit de winkel komen. Hij haalde een warme parka uit een plastic zak en gaf hem aan de dakloze man. Ik stond een moment stokstijf stil, evenals de arme man, terwijl de gulle geveer wegliep. Toen keken de man aan de overkant en ik elkaar even aan. Ik zag dat hij huilde. Dat was de laatste keer dat ik me gewenteld heb in mijn eigen narigheid.

Beleefdheid

Ik liep gisteravond met een vriend naar een krantenkiosk in de buurt. Hij kocht een krant en bedankte de verkoper uiterst beleefd. Maar de verkoper leek er niet eens erg in te hebben en reageerde totaal niet. ‘Wat een lompe kerel is dat zeg! Hij heeft niet eens de beleefdheid om je te groeten!’, was mijn commentaar toen we verder liepen.

‘Ach, zo gaat dat elke avond’, zei mijn vriend schouderophalend. ‘Maar waarom blijf je dan zo beleefd tegen hem doen?’, vroeg ik. Mijn vriend antwoordde: ‘Waarom zou ik hem laten bepalen hoe ik reageer?’

Geheim

Een directeur stak voortdurend de loftrumpet over zijn secretaresse. Ze was uiterst efficiënt en voorkomend, vriendelijk en zorgvuldig. Een vriend van hem hoorde dat een paar keer aan en wilde er het zijne van weten. Toen hij op een dag op het kantoor van de directeur was, vroeg hij aan de secretaresse: ‘Jouw baas geeft altijd hoog van je op. Je bent voor hem de meest efficiënte, vriendelijke en zorgvuldige secretaresse die er is. Wat is jouw geheim?’

‘Dat is niet mijn geheim’, antwoordde de secretaresse, ‘het is zijn geheim!’

‘Hoezo?’ vroeg de man verbaasd. Haar antwoord was: ‘Altijd als ik iets voor hem gedaan heb, laat hij merken dat hij het gezien heeft en het op prijs stelt. Zelfs bij de kleinste details. Dat zorgt ervoor dat ik als vanzelf alles geef om mijn werk goed te doen.’

Vuilniswagen

Op een dag sprong ik in een taxi die me naar het vliegveld zou rijden. We reden op de rechterbaan, toen plotseling een zwarte auto uit een parkeervak voor ons de weg op draaide. De taxichauffeur stond bovenop zijn rem, slipte en miste de auto op een haar na! De chauffeur van de andere auto stak zijn middelvinger uit het raam en zat ons duidelijk uit te schelden. Maar mijn taxichauffeur zwaaide naar hem en glimlachte.

Ik vroeg hem: ‘Hoe kon je nou zo reageren? Die kerel reed bijna je auto aan gort en het scheelde weinig of we hadden in het ziekenhuis gelegen!’

Toen legde de chauffeur me uit wat ik sindsdien ‘De wet van de vuilniswagen’ ben gaan noemen. ‘Veel mensen lijken op een vuilniswagen’ zei hij, ‘ze rennen rond, vol met vuiligheid, vol frustratie, angst, teleurstelling. Hoe hoger de stapel afval wordt, hoe groter de kans dat ze het een keer kwijt moeten. En soms ben jij dan de klos. Maar trek je dat vooral niet persoonlijk aan. Blijf glimlachen, zwaai naar ze, wens hun het beste en vervolg je weg. Neem hun vuilnis niet over, zodat jij het ergens anders dumpst, op je werk, thuis of op straat. Zorg er dus voor dat de vuilnisauto je leven niet binnenrijdt. Je kunt beter genieten van de mensen die vriendelijk tegen je zijn.’

Boerenverstand

Op een dag probeerde een beroemde tv-presentator die in de provincie was gaan wonen een kalf in zijn schuur te krijgen. Helaas maakt hij de veel gemaakte fout, alleen maar te denken aan wat hij zelf wilde. Hij duwde met alle geweld aan de ene kant en zijn zoon trok aan de andere. Maar het kalf zette zijn poten schrap en weigerde koppig om de wei te verlaten.

De boerendochter van de buren zag hun worsteling. Dichten kon ze niet en ze begreep niets van het werk van haar buurman, maar zeker in dit geval had zij meer verstand van zaken dan de presentator. Ze stak een vinger in de bek van het kalf, liet het kalf op haar vinger zuigen en leidde hem zo zachtjes de schuur in.

Glimlach

Zo'n tien jaar geleden, toen ik nog moest afstuderen, had ik een baantje in het Universitair Museum voor Natuurhistorie. Op een dag, toen ik achter de kassa van de museumwinkel stond, kwam een ouder echtpaar binnen met een jong meisje in een rolstoel. Toen ik wat beter keek naar het meisje, zag ik dat ze vastgebonden zat aan haar rolstoel. Ik realiseerde me dat ze geen armen en benen had, maar alleen een hoofd, een nek en een torso. Ze droeg een witte jurk met rode biezen.

Toen het stel haar in mijn richting duwde, keek ik naar de kassa. Ik draaide mijn hoofd in haar richting en knipoogde naar haar. Toen ik het geld aanpakte van haar grootouders, keek ik nog een keer naar het meisje en toen gaf ze me de liefste en breedste glimlach die ik ooit gezien had. Ineens was haar handicap uit beeld en wat ik zag was een mooi meisje, van wie de glimlach mij deed smelten en me ineens een heel nieuw besef gaf van waar het in het leven om draait. Ze bracht me van een arme, ongelukkige student in haar wereld: een wereld van glimlachen, van liefde en warmte.

Dat was tien jaar geleden. Zelfs nu nog, als ik een slechte dag heb en alles somber inzie, denk ik aan dat kleine meisje en de opmerkelijke levensles die zij me leerde.

Simpel gebaar

Jaap liep van school naar huis. Hij zag dat de jongen voor hem struikelde en van alles op de grond liet vallen, z'n boeken, twee shirts, een voetbal en een mobieltje. Jaap hurkte neer en hielp de jongen om de verspreide spullen op te rapen. En omdat ze toch dezelfde kant uit liepen, hielp hij door een deel van de spullen te dragen.

Onderweg hoorde Johan dat de jongen Mark heette, gek was op gamen, voetbal en geschiedenis. Dat hij met een heleboel andere vakken moeite had en dat hij het net had uitgemaakt met zijn vriendin. Ze kwamen het eerst langs het huis van Mark en hij nodigde Jaap uit. Het werd een leuke middag, met een beetje lol en gesprekken over ditjes en datjes. Toen ging Jaap naar huis. Daarna spraken ze elkaar regelmatig op school, lunchten een paar keer samen en haalden in hetzelfde jaar hun diploma. Ze gingen studeren, waarna ze af en toe contact met elkaar hadden.

Eindelijk brak het langverwachte laatste jaar aan en drie weken voor het afstuderen vroeg Mark aan Jaap of ze even konden praten. Mark herinnerde hem aan die dag, een paar jaar geleden, toen ze elkaar voor het eerst ontmoetten.

‘Heb je je ooit afgevraagd waarom ik zo veel spullen meesjouwde naar huis die dag?’ vroeg Mark. ‘Weet je, ik had mijn kluisje leeggemaakt, omdat ik geen rommel voor anderen achter wilde laten. Ik had slaappillen van mijn moeder gespaard en ging naar huis om er een eind

aan te maken. Maar nadat we een poosje gepraat hadden, realiseerde ik me dat ik als ik mezelf van kant zou maken die tijd zou hebben gemist en de vele momenten die nog konden volgen. Dus Jaap, toen je die boeken voor me opraapte, deed je veel meer dan dat. Je redde mijn leven!’

Gekoesterd

Op een dag vroeg een lerares wiskunde haar leerlingen om de namen van al hun klasgenoten op te schrijven met een paar regels tussenruimte. Vervolgens vroeg zij hun om achter elke naam een oprechte, aardige opmerking te schrijven. Aan het eind van de les nam zij de resultaten mee en in het weekend verzamelde zij alle opmerkingen per leerling.

's Maandags gaf zij elke leerling zijn of haar lijst. Het was eerst doodstil. Toen begonnen de leerlingen te glimlachen. Ze hoorde een jongen mompelen: 'Nooit geweten dat er iemand iets in me zag.' En een ander zei half hoorbaar: 'Ik wist niet dat anderen me zo aardig vinden.'

Vele jaren later stierf Ivo, een van de leerlingen. De lerares kreeg een rouwkaart en ging naar de dankdienst. Velen van zijn klasgenoten waren er ook. In een lange rij liepen ze langs de kist en namen afscheid. De lerares als laatste. Toen zij daar stond, onder de indruk van het knappe, volwassen uiterlijk van haar oud-leerling, zei een van zijn familieleden: 'Bent u misschien zijn vroegere lerares wiskunde?'

Ze knikte. Toen zei hij: 'Ivo had het vaak over u!' Na de plechtigheid wachtten de ouders van Ivo en een groep klasgenoten haar op. Zijn vader haalde zijn portefeuille tevoorschijn en zei: 'Ik wil u iets laten zien. Dit hebben ze bij Ivo gevonden, u zult het vast herkennen.' Hij haalde voorzichtig twee blocnotebladjes tevoorschijn,

die duidelijk vaak gevouwen en geplakt waren. Zonder te kijken wist ze waar het om ging. ‘Wij zijn u zo dankbaar, want u ziet hoe hij dit gekoesterd heeft!’ zei zijn moeder met een betraand gezicht.

‘Ik heb mijn lijst ook nog’, zei een klasgenoot. ‘Ik ook’, zei een ander, ‘hij zit altijd in mijn dagboek.’ ‘En ik heb hem altijd bij me in mijn portefeuille’, zei weer een ander, terwijl hij iets tevoorschijn haalde wat op een vod leek. ‘Ik denk dat iedereen hem bewaard heeft’, zei een meisje met tranen in haar ogen.

Bankrekening

Een oude, breekbare maar goed verzorgde en trotse dame verhuisde naar een verpleeghuis. Elke morgen om acht uur was ze aangekleed, met haar haren perfect in de krul en haar make-up op zijn plek, ook al was ze zo goed als blind. Haar man was kort tevoren overleden.

Nadat ze een hele tijd geduldig gewacht had in de hal van het verpleeghuis, glimlachte ze vriendelijk toen ik haar vertelde dat haar kamer klaar was. Terwijl zij in de richting van de lift schuifelde, achter haar rollator, beschreef ik haar kleine kamer voor haar, inclusief de kleur van de gordijnen en de vloer. ‘Prachtig!’ zei ze met het enthousiasme van een kind dat net een puppy heeft gekregen.

‘Maar mevrouw, u hebt de kamer nog helemaal niet gezien, wacht even af...’ zei ik. ‘Dat is helemaal niet nodig’, antwoordde ze. ‘Geluk is iets waar je van tevoren toe besluit. Of ik die kamer mooi vind, hangt niet af van de meubels die er staan, maar van mijn eigen instelling. Ik heb al besloten dat ik hem mooi vind. Die beslissing kan ik elke morgen nemen als ik wakker word. Ik kan de dag in bed doorbrengen en vooral denken aan de problemen die ik heb met die delen van mijn lijf die het niet zo goed meer doen. Ik kan ook opstaan en dankbaar zijn voor alles wat nog werkt.’

Elke dag is een gift en zolang ik mijn ogen opendoe, zal ik me richten op de nieuwe dag en alle mooie

herinneringen in mijn hoofd. De oudedag heeft wel iets van een bankrekening; je kunt er afhalen wat je erop gezet hebt. Daarom raad ik je aan om veel geluk bij te schrijven op de rekening van je herinneringen. Ik doe dat nog elke dag!’ En zo stiefelde zij naar haar nieuwe kamer.

Iets liefs

Francisca was het eerste en enige meisje waar hij ooit mee uitgegaan was. Hij was opgegroeid in een weeshuis en had altijd hard moeten werken voor alles. Tijd om op vrijersvoeten te gaan had hij nooit gehad. Totdat hij helemaal ondersteboven was van Francisca. Voor hij het wist had ze hem zover dat hij haar ten huwelijk vroeg. Na de huwelijksplechtigheid nam de vader van Francisca de bruidegom apart en gaf hem een klein cadeautje. Hij zei erbij: 'In dit pakje zit alles wat je nodig hebt voor een gelukkig huwelijk.'

De nerveuze bruidegom frommelde aan het papier en maakt onhandig het pakje open. Er zat een doosje in. Toen hij het openmaakte zag hij een groot gouden horloge. Verrukt nam hij het horloge uit het doosje en bekeek het van dichtbij. Op de wijzerplaat stond met hele fijne letters een boodschap gegraveerd die hij elke dag als hij keek hoe laat het was, zou zien. Het recept voor een gelukkig huwelijk. Op de wijzerplaat stonden de woorden:

'Zeg iets liefs tegen Francisca'

Poortwachter

In een oude stad hier ver vandaan werkte eens een poortwachter. Iedereen die via de poort de stad in wilde, moest eerst langs de poortwachter. Op een dag kwam een vreemdeling bij de stad aan. Hij vroeg aan de wachter: 'Hoe zijn de mensen in deze stad? Ik zou hier graag willen wonen.' De poortwachter zei: 'Vertel eerst eens, hoe zijn de mensen in jouw woonplaats?' 'Ach,' zei de vreemdeling, 'waar ik vandaan kom zijn de mensen slecht, boos, onaardig en gemeen. De poortwachter zei: 'Hier zul je hetzelfde tegenkomen.'

Een tijd later kwam er weer een vreemdeling bij de poort van de stad aan. Hij stelde dezelfde vraag aan de poortwachter: 'Hoe zijn de mensen in deze stad? Ik zou hier graag willen wonen.' En de poortwachter stelde weer dezelfde vraag terug: 'Vertel eerst eens, hoe zijn de mensen in jouw woonplaats?'

'Oh', zei de man, 'ze zijn altijd vriendelijk en hulpvaardig, wij konden het goed met elkaar vinden.' Toen zei de poortwachter opnieuw: 'Hier zul je hetzelfde tegenkomen.'

Een man die in de buurt stond had beide gesprekken gehoord. Hij vroeg aan de poortwachter: 'Waarom vertel je twee totaal verschillende dingen over de mensen in onze stad? Tegen de een zeg je dat ze slecht en boos zijn, terwijl je de ander vertelt dat iedereen hier vriendelijk en goed is.'

De poortwachter antwoordde: ‘De mensen hier zijn goed en slecht tegelijk, ze kunnen zowel vriendelijk als boos zijn, ze kunnen je helpen en ze kunnen gemeen tegen je doen. Dat hangt af van de manier waarop jij je gedraagt tegenover de mensen. Als je vriendelijk bent, zul je vriendelijkheid terugkrijgen. En als je boos doet, zul je boosheid terugkrijgen. Deze vreemdelingen zullen in onze stad hetzelfde ervaren als in hun eigen woonplaats.’

Deur

Er waren eens twee monniken. Ze hadden allebei een heel oud boek gelezen waarin staat dat aan het eind van de wereld een plek te vinden zou zijn, waar hemel en aarde tezamen kwamen. Ze besloten die plek te zoeken en niet terug te keren, voordat ze die plek gevonden hadden.

Ze liepen de hele wereld over, overwonnen ontelbare gevaren, doorstonden alle ontberingen die zo'n tocht door de wereld maar kan opleveren en leden onder alle mogelijke verleidingen die mensen van hun doel kunnen afhouden. Er zou daar een deur zijn – zo stond in het boek – waarop ze maar hoefden te kloppen om bij God te komen.

Eindelijk vonden ze wat ze zochten. Ze klopten op de deur. Met bevend hart zagen ze hoe hij openging. Toen ze naar binnen liepen, bleken ze thuis in hun kloostercel te staan. Toen begrepen ze dat de plek, waar hemel en aarde elkaar ontmoeten, in de wereld is, op de plek die je door God is gegeven.

Vlam van liefde

‘Ik kan hem wel aan’, zei de bijl en zijn slagen kwamen scherp neer op het harde, sterke staal. Maar bij iedere slag werd de bijl botter, tot hij het bijltje erbij neer gooide.

‘Laat mij maar’, zei de zaag. En met zijn genadeloze tanden ging hij gretig heen en weer. Maar tot zijn woede raakte hij zijn tanden een voor een kwijt.

‘Ha!’, riep de moker. ‘Ik wist dat jullie dit niet aankonden, ik zal je laten zien hoe je dat doet!’ Maar al bij de eerste mokerslag vloog zijn kop van de steel af en het staal bleef onaangedaan.

‘Zal ik het eens proberen?’, vroeg de vlam. En hij krulde zich zachtjes rond het sterke, harde staal en omarmde het zonder het een moment los te laten. En het stoere staal smolt.

Mond of hart

Twee mannen zijn onderweg van de ene stad naar de andere. De een is rijk, de ander is arm. Het is tijd voor het avondgebed en de ene reciteert uit zijn hoofd het Achttiengebed. Een lang gebed, erg lang. De ander houdt zijn hand voor zijn ogen. Zegt het alfabet. De eerste lacht zijn metgezel uit: 'Noem je dat bidden, jij onwetende stommeling?' De andere man zegt: 'Ik kan niet bidden, dus ik geef God de letters en hij maakt er wel een gebed van.'

's Nachts wordt de eerste hevig ziek. Alsof het leven uit hem wegvloeit. Hij roept tot God: 'Wat heb ik gedaan dat ik dit verdien?' Hij hoort een stem die zegt: 'Dit is omdat je mijn dienaar hebt bespot.' De zieke man zegt: 'Maar hij kon niet eens bidden!' De stem: 'Je vergist je. Hij kon bidden, want hij deed het met heel zijn hart. Jij weet de zinnen en de woorden, maar er is alleen maar mond en geen hart.'

Zand of steen

Twee vrienden liepen door de woestijn. Op een gegeven moment kregen ze ruzie en sloeg de ene vriend de andere in het gezicht. Degene die geslagen werd, was gekwetst, maar zonder iets te zeggen schreef hij in het zand: Vandaag sloeg mijn beste vriend mij in mijn gezicht.

Zij liepen verder totdat zij een oase vonden, waar zij besloten een bad te nemen. Degene die was geslagen, raakte vast in modder en dreigde te verdrinken, maar de vriend redde hem. Nadat hij was bijgekomen, schreef hij op een steen: Vandaag redde mijn beste vriend mijn leven.

De vriend die had geslagen en zijn beste vriend had gered vroeg hem: ‘Nadat ik je had geslagen, schreef je in het zand en nu schrijf je op een steen, waarom? De andere vriend antwoordde: ‘Als iemand ons pijn doet moeten we het in zand opschrijven waar de wind van vergeving het kan uitwissen, maar als iemand iets goeds doet voor ons, moeten we het in steen graveren, waar geen wind het ooit kan uitwissen.’

Hemd van een gelukkige

Er was eens een machtige koning die zo ziek werd dat geen arts hem kon helpen. Daarom wendde hij zich tot de meest wijze man in zijn koninkrijk en vroeg hem: ‘Wat kan ik doen om weer gezond te worden?’ De wijze man zei: ‘Wat jou ontbreekt, is het hemd van een gelukkig mens. Draag het hemd van een gelukkige en je zult weer helemaal gezond worden.’

De koning stuurde direct zijn ruiters het land door, om het hemd van een gelukkig mens voor hem te zoeken. De ruiters vroegen aan iedereen die ze tegen kwamen: ‘Bent u gelukkig?’ De één zei dat hij zo arm was dat hij niet gelukkig kon zijn. De ander zei: ‘Ik heb net mijn kind verloren, hoe kan ik gelukkig zijn?’ Weer een ander zei: ‘Ik heb alles wat een mens zich wensen kan. Ik ben wel tevreden, maar gelukkig, gelukkig ben ik niet.’ En zo keerden de ruiters teleurgesteld huiswaarts.

Een ruiter zag in de meest verre uithoek van het rijk een arme man die aan het werk was op de akker. Toen hij hem vroeg of hij gelukkig was, was zijn antwoord: ‘Ja, als je me dat zo vraagt, ik ben gelukkig.’ Toen was de ruiter opeens ook gelukkig, omdat hij eindelijk een gelukkig mens gevonden had en hij zijn opdracht met succes had uitgevoerd. Toen zei hij tegen de arme man: ‘Geef me je hemd, voor de koning.’ Maar de arme man antwoordde: ‘Ik heb helemaal geen hemd.’

En met deze boodschap keerde de ruiter naar zijn koning terug. Deze kwam zo tot de ontdekking dat men geluk niet kan bezitten en dat iedereen alles heeft om gelukkig te zijn. Vanaf dat moment trok hij elke dag het hemd van een gelukkig mens aan en werd weer helemaal gezond.

Ontmoedigd

In een land ver weg leefde een groep minstrelen die door het land trok en optredens verzorgde om in hun levensonderhoud te voorzien. Maar het ging niet zo best. Het waren moeilijke tijden. De gewone man had te weinig geld om een kaartje te kopen voor een optreden, ook al kostte dat niet veel. Het aantal bezoekers liep steeds verder terug en aan het begin van een avond kwam de groep bijeen om te discussiëren over hoe het verder moest.

‘Ik zie geen reden om vanavond op te treden,’ zei de eerste. Het begint te sneeuwen. ‘Wie gaat er op een avond als deze de deur uit?’ ‘Ik ben het met je eens,’ zei een andere ontmoedigde zanger. ‘Gisteren zongen we voor een handjevol mensen. Vanavond komen er nog minder. Waarom geven we de kosten van het kaartje niet terug en gelasten we het concert niet af? Niemand kan van ons verwachten dat we doorgaan voor zo’n mager publiek.’

Een derde zei: ‘Hoe kunnen we nu ons best doen voor zo weinig mensen?’ Toen keerde hij zich om naar de vierde en vroeg: ‘Wat denk jij ervan?’

De man tot wie hij zich richtte was ouder dan de rest. Hij keek zijn medezangers in de ogen en zei: ‘Ik weet dat jullie ontmoedigd zijn, dat ben ik ook. Maar we hebben onze verantwoordelijkheid voor diegenen die komen. We gaan door en we geven het beste concert dat we kunnen geven! Het is toch niet de fout van diegenen die komen

dat andere thuisblijven?! We mogen hen niet straffen door ze minder te geven dan het beste wat we in huis hebben.'

Door deze woorden kregen de anderen weer moed en ze gingen aan de slag met hun optreden. Ze presteerden beter dan ooit! Toen de show voorbij was en het kleine publiek was vertrokken, riep de oudere man zijn groep bijeen. In zijn hand had hij een briefje, dat iemand uit het publiek hem gegeven had, vlak voordat de deuren dicht gingen. 'Luister hiernaar, mijn vrienden.' En langzaam las hij het briefje voor: 'Dankjewel voor het fantastische concert!' Het was ondertekend met: Jullie koning.

Spel het!

‘Spel het voor me!’, zei ze dwingend toen ik vertelde wat ik zocht en ze keek de andere kant op. Ze bracht me in verwarring en weer zei ze : ‘Spel het dan!’

Ik begon aarzelend met de eerste letter en moest de neiging bedwingen om weer het hele woord ineens te noemen. ‘V’ zei ik. ‘Zoals in vriendelijk?’ vroeg ze, ‘of in voorkomend, vertrouwen of verzoening, veerkracht en vrijheid?’ Ik knikte. ‘Wat is de tweede letter?’ vroeg ze. De ‘R’, zei ik. ‘zoals in redelijk en rechtvaardig, in redding , rust, ruimte en risico?’ ‘Ja’, zei ik enthousiast en de derde letter is de ‘E’, van eerlijk, evenwichtig, echt en eerbiedig, ethisch en effen. En toen kon ik niet meer stoppen en zei: ‘En dan is er nog de ‘D’ van dienstbaar, van dragen, doorzetten, dromen, duurzaam en van dapper’. En de laatste letter is opnieuw de ‘E’, van emotie, eeuwig, empathisch, van engelengeduld, eigenwaarde en van erkenning.’

De dame stond op en liep langzaam weg. Nog een keer draaide ze zich om en vroeg: ‘Wat zocht je ook alweer?’

Tekens

Een vader stuurde zijn twee zoons de wereld in om ervaring op te doen, om het leven van de mensen op het platteland, in de dorpen en steden te leren kennen. En hij zei tegen hen: ‘Laat tekens achter op jullie weg.’

De twee broers gingen op pad. Al na enkele stappen begon de oudste broer tekens te maken. Hij maakte knopen in grashalmen, brak twijgen van struiken en bomen, stak takjes in de aarde, legde stenen op de rand van zijn pad. De hele weg die hij liep was vol met tekens. Hij was zo bezig met tekens maken dat hij er nauwelijks aan toe kwam om met mensen in gesprek te raken.

De jongste broer echter gedroeg zich heel anders. Hij maakte geen tekens langs de weg. Maar in het eerste dorp ging hij naar de herberg, at en dronk met de mensen en vertelde over zijn leven. In het volgende dorp raakte hij bevriend met een jongen die hem meenam naar zijn familie. Weer in een ander dorp voegde hij zich bij de mensen, luisterde naar hun ervaringen en verhalen en vertelde wat in zijn hart opkwam. In een stadje waar hij langskwam kreeg hij vanwege zijn open en vriendelijke aard spontaan van de mensen eten en drinken aangeboden. Hij vroeg geïnteresseerd naar hun levenservaringen, luisterde en vertelde.

Intussen was de oudste broer druk bezig met zijn knopen, twijgen en takjes.

Toen ze beide weer thuis waren vertelden ze hun vader van hun belevenissen. Nadat deze aandachtig geluisterd had ging hij met hen dezelfde weg die zij gegaan waren. Overall werd de jongste broer met zijn vader heel hartelijk ontvangen. Maar niemand kende de oudste broer. 'Ik begrijp niet waarom niemand mij kent', zei deze, 'iedereen is zo vriendelijk tegen mijn broer, die niets gedaan heeft dan alleen maar kijken en praten; hij heeft geen grashalmen geknoopt, geen twijgen gebroken, geen enkel teken aangebracht zoals u, vader, het bevolen hebt, maar iedereen kent hem en is blij met hem.'

Toen zei de vader: 'Er bestaan nog andere tekens dan gras, twijgen en takken, mijn zoon. Het zijn de tekens die een mens in de harten van andere mensen achterlaat wanneer hij hen ontmoet, naar hen luistert, met hen spreekt en hen zijn vriendschap schenkt. Dat zijn de tekens die je jongere broer op zijn weg heeft achtergelaten. Daarom wordt hij door de mensen herkend en vriendelijk ontvangen.'

De tekens die je in de harten van mensen achterlaat blijven als gras, twijgen en takken allang zijn verdord en verdwenen in de maalstroom van de tijd.'

Zoeker

Er was eens een zoeker. Hij zocht naar de oplossing van zijn probleem, maar kon die niet vinden. Hij zocht steeds verwoeder, steeds verbetener en sneller, maar hij vond de oplossing niet. De oplossing op haar beurt was ondertussen al helemaal buiten adem. Het lukte haar eenvoudigweg niet om de zoeker in te halen, door het enorme tempo waarmee hij heen en weer rende, zonder ook maar een moment op adem te komen of om zich heen te kijken.

Op een dag stortte de zoeker in. Moedeloos ging hij op een steen zitten, nam zijn hoofd in zijn handen en wilde een poosje uitrusten. De oplossing die al niet meer geloofde dat de zoeker ooit halt zou houden, struikelde in volle vaart en viel over hem heen.

De zoeker ving op wat zo plotseling over hem heen viel en ontdekte tot zijn stomme verbazing dat hij de oplossing in zijn handen hield.

Bijzondere wedstrijd

Jaren geleden stonden op de Paralympics negen sporters aan de start voor de honderd meter sprint. Ze waren allemaal verstandelijk of lichamelijk gehandicapt. Toen het startschot klonk, begonnen ze allemaal te rennen, niet helemaal gecoördineerd, maar vol enthousiasme om de finish te halen.

Allemaal, dat wil zeggen behalve een van hen, die onderuitging op het asfalt, een paar keer over de kop buitelde en begon te huilen. De andere acht hoorden hem huilen, stopten en keken achterom. Toen keerden ze allemaal om en renden naar hem toe.

Een meisje met het syndroom van Down boog zich over hem heen, kustte hem en zei: 'Nu gaat het vast beter!' Toen haakten ze allemaal hun armen in elkaar en wandelden gezamenlijk over de finish. Iedereen in het stadion ging staan en het gejuich hield minutenlang aan. 'Een kaars wordt er niet minder van als hij een andere kaars aansteekt.'

Kracht van Eén

Eén lied kan een moment doen spetteren. Eén bloem kan de droom waarmaken.

Eén boom kan het begin zijn van een bos. Eén vogel kan de lente aankondigen

Eén glimlach kan leiden tot een vriendschap. Eén handdruk kan een mens doen stralen

Eén ster kan een schip de weg doen vinden. Eén woord kan een mens de weg wijzen

Eén stem kan het land veranderen. Eén zonnestraal verlicht de kamer

Eén kaars is de duisternis te sterk. Eén lach kan de somberheid overwinnen

Eén stap is het begin van een reis. Eén woord kan het begin zijn van een gebed

Eén teken van hoop kan iedereen in vuur en vlam zetten.

Eén aanraking kan laten zien dat je om iemand geeft

Eén stem kan vertolken wat velen denken. Eén sneeuwvlok kan de tak doen afbreken

Eén hart kan kloppen voor jou speciaal. Eén leven kan het verschil maken

Eén moment van aandacht kan een leven redden

Eeuwige liefde

Een blad viel van een boom en dwarrelde neer naast een klompje klei. Het blad en het klompje maakten kennis en werden goede vrienden. Het blad bekende aan de kleiklomp dat het bang was om door de storm meegenomen te worden en in de woeste rivier terecht te komen. En toen de storm zich aankondigde, schoof het kleiklompje een stukje op totdat het boven op het blad zat. Zo redde de klei het blad van de storm. De storm ging liggen en hun vriendschap groeide. Op een dag hoorden ze in de verte de regen naderen. Het kleiklompje bekende dat hij bang was om door de regen nat te worden en op te lossen in het water. Maar het blad beschermde de klei door zich als een paraplu over hem heen te vouwen. Het stopte met regenen en ze waren gelukkig. Maar op een dag begon het te stormen en te stortregenen tegelijk. Het blad werd ver weggeblazen en meegevoerd door de rivier, zodat er niets van hem overbleef. Het klompje klei spoelde weg door de regen. Maar ze waren vrienden tot het einde.

Ruzie

Twee vredelievende monniken willen wel eens weten hoe het is om ruzie te maken en besluiten dat maar eens te proberen.

‘Maar hoe moet dat dan?’ vraagt de een.

‘Nou’ zegt de ander ‘bijvoorbeeld zo: jij pakt dit steentje en zegt ‘dit is van mij’ en dan zeg ik ‘niet waar, van mij’ en dan hebben we ruzie’.

De ene monnik pakt een steentje en zegt ‘dit steentje is van mij’. Waarop de andere zegt ‘niet waar, dat steentje is helemaal niet van jou, het is van mij’. Waarop de ene monnik zegt ‘ach, dat is waar ook, het is van jou, hier alsjeblieft’.

Deel 3: Wat we van kinderen kunnen leren

Familie

Op een koude avond tijdens de kerstvakantie, stond een jochie van een jaar of zeven voor een etalage. Hij had geen schoenen aan en zijn kleren waren meer lompen, tot op de draad versleten. Een jonge vrouw liep langs en zag het ventje en kon het verlangen in zijn grote, bleke ogen zien. Ze pakte hem bij zijn hand en bracht hem de winkel binnen. Daar kocht ze nieuwe schoenen voor hem en nieuwe warme kleren.

Toen ze weer op straat stonden zei de vrouw tegen het jongetje: ‘Nu kun je naar huis gaan en verder van je vakantie genieten.’

De jongen keek naar haar op en vroeg: ‘Mevrouw, bent u God?’

Ze glimlachte en antwoordde: ‘Nee jochie, ik ben alleen maar een van zijn kinderen.’

Waarop het ventje zei: ‘Ik wist dat u familie moest zijn.’

Zeester

De vloed had duizenden zeesterren op het strand geworpen. Omdat zeesterren op het droge maar korte tijd in leven blijven, waren ze dus ten dode opgeschreven.

Anne, een meisje van negen, die op het strand aan het spelen was en ze zag liggen, begon ze een voor een in zee terug te gooien. ‘Wat voor zin heeft dat?’, vroeg een man die haar bezig zag. ‘Het strand ligt kilometers ver bezaaid met zeesterren, wat maken die paar uit die jij redt?’ Anne keek naar de man en toen naar de zeester die ze op dat moment in haar hand hield.

Toen zei ze: ‘Voor u maakt het misschien niks uit, maar voor hem wel.’ En ze wierp de zeester in het water.

Puppy

De hond van de boerderij had een nest jonkies geworpen en de boer wilde er een aantal van verkopen. Hij schilderde op een bord de volgende woorden: “Vier Puppy’s Te Koop” en hij zette dit bord aan het begin van zijn erf. Net toen hij de laatste spijker in het bord sloeg trok er iemand aan zijn overall. De boer keek naar beneden in de ogen van een kleine jongen. ‘Meneer’, zei de jongen. ‘Ik wil wel een van uw puppy’s kopen.’ ‘Wel,’ zei de boer, terwijl hij met zijn hand achter in zijn nek wreef, ‘deze puppy’s hebben ouders van goede komaf, met een stamboom en zijn dus best duur. Je hebt er veel centjes voor nodig.’

De jongen liet zijn hoofd eventjes hangen en toen voelde hij met zijn hand diep in zijn broekzak. Hij haalde er een hand vol met kleingeld uit en liet dit aan de boer zien. ‘Ik heb 39 cent, is dat genoeg om even te mogen kijken?’ ‘Zeker’, zei de boer en hij floot een deuntje. ‘Dolly!’, riep hij. Uit het hondenhek rende Dolly naar de boer toe, gevolgd door vier bolletjes wol. De kleine jongen drukte zijn gezicht tegen het hek, zijn ogen straalden van verrukking. En terwijl de honden naar het hek toe kwamen rennen, zag de jongen nóg iets bewegen in het hondenhek. Langzaam verscheen er nog een bolletje wol, maar dit bolletje was zichtbaar kleiner dan de andere hondjes. Op zijn achterpootjes gleed het bolletje het hek uit en begon op onhandige wijze naar het hek te hobbelen, terwijl het zijn best deed de andere hondjes bij

te houden. ‘Ik wil dat hondje hebben’, zei het kleine jongetje, terwijl hij naar het waggelende hondje wees.

De boer knielde naast het jongetje neer en zei: ‘Zoon, je wilt dat hondje echt niet. Het zal nooit in staat zijn te rennen en te spelen zoals de andere hondjes doen.’ De jongen deed een stap naar achteren, reikte naar beneden en begon één broekspijp op te rollen. Terwijl hij dit deed werd een stalen beugel zichtbaar die aan beide zijden van het beentje van de jongen zaten vastgemaakt aan zijn speciaal gemaakte schoentje.

De boer aankijkend zei hij: ‘Weet u meneer, ik kan zelf ook niet zo goed rennen en hij heeft iemand nodig die hem begrijpt.’

Met tranen in zijn ogen pakte de boer het kleine hondje op en hield het heel voorzichtig vast toen hij het aan de kleine jongen gaf. ‘Hoeveel kost het?’, vroeg de kleine jongen. ‘Niets, voor jou is het gratis’, zei de boer.

Ladder

Een schilder stond hoog op de ladder de ramen van de bovenste verdieping te schilderen. Hij had schik in zijn werk en floot een liedje, zoals hij meestal deed. Plotseling stopte hij met fluiten. Hij hoorde geluid onder zich dat hij eerst niet thuis kon brengen. Toen hij voorzichtig naar beneden keek zag hij dat een peutertje van een jaar of twee op de ladder was geklommen en al halverwege was. Zijn hart stond bijna stil van schrik. Wat te doen? Hij volgde zijn intuïtie en in plaats van te proberen het kind te bewegen weer naar beneden te gaan, moedigde hij het aan om verder omhoog te klauteren.

Fooi

Bert van tien stapte een ijswinkel binnen en ging aan een tafeltje zitten. De serveerster zette een glas water voor hem neer en vroeg: 'Wat mag het wezen?'. 'Wat kost een hoorntje met softijs, slagroom en nootjes?' 'Een vijftig' zei de serveerster. Bert haalde een hand vol muntjes tevoorschijn, telde ze en vroeg toen: 'En hoeveel is een hoorntje met alleen softijs?' Er stonden mensen op een tafeltje te wachten en de serveerster begon ongeduldig te worden. 'Dat is een euro twintig', zie ze bits. De jongen keek nog een keer naar zijn muntjes en zei toen: 'Dan neem ik een hoorntje met alleen softijs.' De serveerster bracht hem het ijsje, legde het bonnetje op tafel en liep weg zonder iets te zeggen. Het jochie at zijn ijsje op, legde geld op tafel en liep weg. De serveerster begon de tafel schoon te vegen en verslikte zich opeens toen ze zag wat er op tafel lag. Naast het bonnetje lag precies een euro vijftig. Inclusief haar fooi.

Geven

Jaren geleden kwam ik als vrijwilliger in een ziekenhuis een meisje tegen dat leed aan een zeldzame, ernstige ziekte. Haar enige kans op genezing kwam van een bloedtransfusie van haar kleine broertje, die dezelfde ziekte had overwonnen en de antilichamen had ontwikkeld die zijn zus nodig had. De dokter legde hem uit wat er aan de hand was en vroeg het jongetje of hij bloed wilde geven aan zijn zus. Ik zag dat hij even aarzelde, toen diep ademhaalde en zei: ‘Ja, ik doe het als ik daarmee mijn zusje red’.

Terwijl de transfusie plaatsvond, lag hij naast zijn zus in een bed en glimlachte toen hij zag dat de kleur op haar wangen weer terugkwam. Toen werd hij zelf bleek en de glimlach versmolt op zijn gezicht. Hij keek op naar de dokter en vroeg met trillende stem: ‘Ga ik nu meteen dood, dokter?’

Puzzel

Een man had een klein zoontje waar hij zielsveel van hield. Elke dag na zijn werk speelde hij een tijd met hem. Alle vrije tijd die hij had, besteedde hij aan zijn kind. Op een avond, toen de man aan het werk was, realiseerde hij zich dat hij die avond thuis moest overwerken en dat het hem niet zou lukken om met zijn zoontje te spelen. Maar hij wilde het jochie toch iets geven om hem bezig te houden.

Terwijl hij zijn kantoor rondkeek ontdekte hij een tijdschrift met op de omslag een grote wereldkaart. Hij kreeg een idee. Hij haalde de kaart van het tijdschrift af en scheurde hem zorgvuldig in kleine stukjes. Die stukjes deed hij in de zak van zijn jas. Toen hij thuiskwam, kwam zijn zoontje op hem afrennen, klaar om met hem te spelen. Maar zijn vader legde hem uit dat hij extra werk moest doen en nu niet met hem kon spelen. Maar hij bracht hem naar de eetkamer, haalde de snippers uit zijn zak en spreidde ze uit over de tafel. Hij legde hem uit dat dit een kaart van de wereld was en dat tegen de tijd dat hij die kaart weer in elkaar gezet had, papa wel klaar zou zijn met zijn werk, zodat ze samen konden gaan spelen. Hij dacht dat dit zijn zoontje zeker een paar uur bezig zou houden.

Ongeveer een half uur later kwam het jochie echter bij zijn vader en zei: 'Oké, ik ben klaar, kunnen we nu gaan spelen?' Zijn vader was stomverbaasd en zei: 'Dat kan niet, laat me eens zien.' Maar inderdaad, op tafel lag de

wereldkaart, helemaal in elkaar gezet, elke snipper op zijn plaats. ‘Dat is wonderlijk,’ zei de vader, ‘hoe heb je dat voor elkaar gekregen?’

Het jochie zei: ‘Het was heel makkelijk, op de achterkant stond het gezicht van een man. Toen ik het gezicht van die man in elkaar had gezet viel de hele wereld ook op zijn plek.’

Vervanger

Een beroemde zanger was gecontracteerd om een concert te geven in de Opera van Parijs en de kaartverkoop liep als een trein. Op de avond van het concert was het gebouw afgeladen vol en waren alle kaartjes verkocht.

De spanning en de verwachting waren voelbaar toen de directeur het podium betrad en zei: ‘Dames en heren, dank u wel voor uw enthousiasme. Helaas moet ik medelen dat de zanger die u verwacht door ziekte geveld is en vanavond niet zal optreden. Maar gelukkig hebben we een gelijkwaardige vervanger gevonden en we hopen dat we u toch een waardevol concert kunnen bieden.’

Maar de zaal morde van teleurstelling en de naam van de vervanger ging verloren in het gemopper. De spanning sloeg om in frustratie. De vervanger gaf alles wat hij had. Maar toen hij zijn laatste noot gezongen had werd het akelig stil in de zaal. Niemand applaudiseerde.

Plotseling stond op een van de balkons een klein jongetje op dat riep: ‘Papa, ik vind je fantastisch!’ Toen barstte er een geweldig applaus los.

Bestaan

Zij behoorde tot de klasse van ervaren serveersters die zich nooit respectloos gedroegen jegens hun klanten, maar bij wie aan hun gezichtsuitdrukking en aan hun kalme uitstraling was af te lezen dat ze voor niemand bang waren, laat staan voor een ouder.

Stilletjes en zonder te haasten nam zij de bestellingen op, terwijl de vader en de moeder hun menu uitkozen. Toen zij zich richtte tot het zoontje, gaf hij zijn bestelling op met een benepen stemmetje, vervuld van een soort wanhoop. ‘Ik wil graag een hotdog’, begon hij. Maar direct grepen zijn ouders in: ‘Niks ervan, geen hotdog!’ En zijn moeder vulde aan: ‘Voor hem gebakken aardappeltjes, rundvlees en groentebouillon.’

Maar de serveerster negeerde haar en zei tegen het jochie: ‘Wat wil je bij je hotdog?’ Hij glimlachte van oor tot oor, verbaasd, en zei: ‘Ketchup, veel ketchup en een glas melk en frietjes.’ ‘Komt eraan’, zei ze en ze liep weg van de tafel, een doodse stilte achter zich latend en een ouderpaar dat keek of het water zag branden.

De jongen keek haar na en draaide zich toen om naar zijn vader en moeder en zei: ‘Zag je dat? Ze gelooft dat ik besta! Ze gelooft echt dat ik besta!’

Bloemen

Een man stopte bij een bloemenwinkel om bloemen te bestellen en die te laten bezorgen bij zijn moeder die tweehonderd kilometer verderop woonde. Toen hij uitstapte zag hij een klein meisje op het trottoir dat zat te snikken. Hij vroeg wat er aan de hand was en zij antwoordde: ‘Ik wilde een rode roos kopen voor mijn moeder, maar ik heb maar 70 cent en ze kosten 2 euro.’

De man glimlachte en zei: ‘Kom mee, dan koop ik een roos voor je.’ Hij kocht een roos voor het meisje en bestelde bloemen voor zijn moeder via de bloemenlijn. Toen ze naar buiten liepen zei hij: ‘Zal ik je even brengen?’ ‘Oh, als u me naar mijn moeder wilt brengen, graag’, zei het meisje. Ze wees hem de weg naar... het kerkhof, waar ze de roos op een vers gedolven graf legde. De man keerde terug naar de winkel, bestelde de bloemen af, kocht een boeket en reed de tweehonderd kilometer naar zijn moeder.

Tijd kopen

Een man komt thuis van zijn werk, het is alweer laat geworden en hij is moe. Tot zijn ergernis zit zijn vijf jaar oude zoontje op hem te wachten bij de deur en vraagt: 'Papa, mag ik je wat vragen?' 'Natuurlijk, wat wil je weten', antwoordde zijn pa. 'Papa, hoeveel verdien jij per uur?' 'Dat gaat je niks aan, waarom wil je dat weten?', reageert hij geërgerd. 'Ik wil het gewoon weten, wil je het me alsjeblieft vertellen?' 'Nou ja, als je het perse wilt weten, ik verdien 20 euro per uur.' 'Oh', zegt het jongetje met z'n gezicht naar beneden. Hij kijkt op en vraagt: 'Pap, mag ik dan alsjeblieft tien euro van je lenen?' Zijn vader is woest. 'Als de enige reden waarom je wilt weten hoeveel ik verdien, is dat je tien euro wilt lenen, om een of ander dom stuk speelgoed te kopen, loop dan maar meteen door naar je kamer en ga maar naar bed. Ga maar eens nadenken hoe het komt dat je alleen aan jezelf denkt. Ik werk hard en maak lange dagen en ik heb geen tijd voor dat kinderachtig gedoe!'

Het jochie gaat rustig naar zijn kamer en doet de deur achter zich dicht. Zijn vader gaat zitten en wordt nog bozer dan hij al was over de vraag van zijn zoontje. Hoe durft hij zoiets te vragen, alleen om aan geld te komen? Na een uur kalmeert hij wat en begint te denken dat hij misschien een beetje te hard is uitgevallen tegen zijn zoontje. Misschien moet hij wel iets kopen dat hij nodig had en heeft hij daarvoor dat geld nodig, want hij vraagt eigenlijk nooit om geld.

Hij gaat de kamer van zijn zoontje binnen en vraagt: 'Slaap je?' 'Nee pap, ik ben wakker', antwoordt hij. 'Ach, misschien viel ik een beetje te hard uit', zegt de man. 'Het was een lange dag en ik heb mijn moeheid een beetje op jou afgereageerd. Hier is de tien euro waar je om vroeg.' Het jochie gaat overeind zitten en roept uit: 'Dank je papa.' Dan reikt hij onder zijn kussen en haalt enkele in elkaar gefrommelde bankbiljetten tevoorschijn. Als zijn pa ziet dat hij dus al geld had, begint hij opnieuw kwaad te worden. Het ventje telt langzaam het geld en kijkt dan op naar zijn vader. Die gromt: 'Waarom wilde je meer geld, terwijl je al geld had?' 'Omdat ik niet genoeg had, maar nu wel!', is het antwoord.

'Papa, hier heb je twintig euro, kan ik een uur van je tijd kopen?'

Dankbaarheid

De juf op de basisschool vroeg haar leerlingen om een tekening te maken van dat waar ze dankbaar voor waren. Ze bedacht dat deze kinderen, uit een lagere sociale buurt, niet zo veel hadden om dankbaar voor te zijn. Maar ze wist dat de meeste kinderen tekeningen zouden maken van kalkoenen en tafels vol eten. Vandaar dat ze raar stond te kijken toen Tineke aankwam met een tekening van een hand, gewoon een simpele, kinderlijk getekende hand. Maar wiens hand? De andere kinderen keken gefascineerd naar de tekening. ‘Ik denk dat het de hand van God is, die het eten brengt’, zei een meisje. ‘Nee, de hand van een boer, want die zorgt voor de kalkoenen’, zei een ander.

Toen de klas weer aan het werk was, vroeg de juf zachtjes aan Tineke: ‘Van wie is de hand die je hebt getekend?’ ‘Dat is uw hand, juf’, mompelde zij. De juf herinnerde zich dat ze in moeilijke omstandigheden vaak de hand van het meisje, dat er ongezond en soms zielig uitzag, had gepakt. Dat deed ze vaker bij kinderen. Maar voor dit kind betekende het alles.

Bruggenbouwer

‘U heeft een mooi beroep’, zei het kind tegen de oude bruggenbouwer, ‘het moet wel zwaar zijn, om bruggen te bouwen.’

‘Als je het vak eenmaal geleerd hebt, is het niet lastig meer’, zei de bruggenbouwer. ‘Bruggen van beton en staal bouwen is makkelijk, maar andere bruggen, die ik in mijn dromen bouw, die zijn veel moeilijker.’

‘Welke andere bruggen?’, vroeg het kind. De oude bruggenbouwer keek het kind nadenkend aan. Hij wist niet of het kind het zou begrijpen. Toen zei hij: ‘Ik wil een brug bouwen van nu naar de toekomst. Ik wil een brug bouwen van de ene naar de andere mens, van het donker naar het licht, van verdriet naar vreugde. Ik wil een brug bouwen van nu naar de eeuwigheid over al het vergankelijke heen.’

Het kind had goed geluisterd. Het had niet alles begrepen, maar merkte dat de oude man verdrietig was. Om hem weer op te vrolijken zei het kind: ‘Ik geef u mijn brug!’ En het kind schilderde voor de bruggenbouwer een kleurrijke regenboog.

Held

René en zijn vader liepen door een park waar een paar jongens honkbal aan het spelen waren. René vroeg ‘Zou ik mee mogen spelen?’ Zijn vader wist dat de meeste jongens niet zaten te wachten op iemand als René in hun team. Maar hij wist ook dat als René de kans zou krijgen om mee te spelen, dat hem enorm gelukkig zou maken. Eindelijk ergens bij te horen en geaccepteerd te worden, ondanks zijn handicaps.

René’s vader liep op een van de jongens af en vroeg of zijn zoon mee mocht doen. De jongen keek even om zich heen en zei toen: ‘Ach, we zijn aan toch het verliezen, we staan flink achter in de achtste inning. Van mij mag hij meedoen, dan zal ik zorgen dat hij mag slaan in de negende inning.’

René strompelde naar de spelersbank en trok met een brede grijns een teamshirt aan. Zijn vader zag het aan met tranen in zijn ogen. Aan het einde van de achtste inning scoorde het team weer een paar runs. In de negende inning deed René een handschoen aan en ging het veld op. Er kwam geen bal zijn kant op en toch was hij dolblij dat hij mee mocht doen. Het team scoorde nog een run en stond er nog maar twee achter. Het was nog mogelijk om te winnen. Zouden ze René de kans geven om te slaan? Iedereen wist dat er geen schijn van kans was dat hij raak zou slaan. En toch kreeg hij de knuppel aangereikt.

Toen René op de plaat ging staan, zag de werper dat het andere team winnen minder belangrijk vond dan dit moment in het leven van die jongen. Hij deed een paar stappen naar voren en gooide een makkelijke bal, zodat René hem kon raken. Hij zwaaide onhandig met de knuppel en miste. De werper deed nog een paar stappen naar voren en gooide een zachte bal. René raakte de bal, maar die rolde rechtstreeks terug naar de pitcher. Normaal gesproken zou de wedstrijd nu voorbij zijn. Maar de werper gooide de bal hoog over de man op het eerste honk, zodat niemand erbij kon. Op dat moment begon iedereen te scanderen: ‘René naar honk één, René naar honk één!’ René had nog nooit in zijn leven zo vergerend, maar hij haalde het eerste honk.

Iedereen riep ‘René, naar honk twee, René naar honk twee!’ Hij haalde diep adem en ging op weg naar het tweede honk. Zijn tegenstanders hadden hem makkelijk uit kunnen gooien en zo kunnen winnen, maar weer gooide een speler de bal hoog over de derde honkman. René stond stijf van de adrenaline en hobbelde naar het derde honk. Het publiek riep: ‘René, René, ren voor twee!’

Hij haalde het derde honk, dankzij de korte stop van de tegenpartij die hem op de goede weg hielp en riep ‘René, naar het derde honk!’

Toen René het derde honk haalde schreeuwden de jongens van beide teams in koor: ‘René gaat naar de thuisplaat!’ En René haalde de thuisplaat, zette zijn voet erop en werd geëerd als de held die de wedstrijd won voor zijn team.

Deel 4: Verhalen uit de uithoeken van de wereld

Gebed

Een zeekapitein in ruste bracht met zijn zeilschip mensen tijdens dagtochtjes naar de Shetland Eilanden. Op een dag had hij allemaal jonge mensen aan boord. Ze lachten de oude kapitein uit toen hij vlak voor de afvaart een gebed uitsprak. Het was immers een prachtige dag met een strakblauwe lucht en een kalme zee. Maar ze waren nog niet zo lang onderweg of er stak plotseling een stevige storm op. De boot begon gevaarlijk te stampen en het water golfde over het dek. De passagiers stonden doodsangsten uit en vroegen de schipper of hij met hen mee wilde bidden om hun veiligheid.

Maar de schipper antwoordde: 'Ik spreek mijn gebeden uit als het rustig is. Als de zee ruw is, gaat al mijn aandacht naar mijn schip.'

Edelsteen

Een wijze vrouw die op reis was in de bergen vond een edelsteen in een rivier. De volgende dag ontmoette ze een andere reiziger die honger had en de wijze vrouw maakte haar tas open om haar voedsel met hem te delen. De hongerige reiziger zag de edelsteen in de zak van de wijze vrouw, sprak zijn bewondering erover uit en vroeg haar de steen aan hem te geven. Dat deed de wijze vrouw zonder aarzelen. Verheugd over zijn fortuin ging de reiziger verder. Hij wist dat het juweel zoveel waard was, dat hij zich de rest van zijn leven geen zorgen meer hoefde te maken.

Maar na een paar dagen keerde hij terug om de wijze vrouw te zoeken. Toen hij haar had gevonden gaf hij de steen terug en zei: 'Ik heb er over nagedacht. Ik weet hoeveel deze steen waard is, maar ik geef hem u terug in de hoop dat u mij iets kunt geven wat nog veel waardevoller is. Als u kunt, geef mij dan datgene wat in u is en dat u in staat stelde de steen aan mij te geven.'

Vragen

De Tsaar aller Russen bezat alles wat een mens zich maar wensen kon, maar hij wist niet waarvoor hij leefde. Drie vragen kwelden hem:

Wat wil God dat ik doe?

Voor wie moet ik dat doen?

Wanneer moet ik dat doen?

Na tevergeefs alle wijzen, alle geleerden te hebben geraadpleegd, hoorde hij over een boer, ergens ver weg, die hem misschien een bevredigend antwoord zou kunnen geven. De Tsaar ging meteen op reis en na vele weken kwam hij op het land van de boer aan. Deze keek nauwelijks op toen de Tsaar zich tot hem richtte met zijn vragen. De boer gaf geen antwoord maar ging door met ploegen. De Tsaar werd kwaad en zei: 'Weet je wel tegen wie je spreekt? Ik ben de Tsaar aller Russen.' Maar ook dit maakte geen indruk op de boer, die doorging met zijn werk.

Plotseling kwam een zwaargewonde man het veld op gewankeld. Voor de ploeg viel hij neer. De boer zei tegen de Tsaar: 'Help mij deze gewonde naar mijn hut te dragen.' 'Ik zal je helpen,' antwoordde de Tsaar. 'Maar geef je me dan antwoord op mijn vragen?' 'Straks,' zei de boer, en samen brachten zij de man naar de hut en verbonden zijn wonden.

‘Zeg je het me nu?’ vroeg de Tsaar. ‘Je kunt naar huis,’ zei de boer. ‘Je hebt de antwoorden gehad op je vragen:

Wat moet ik doen? Wat op mijn weg komt.

Voor wie moet ik het doen? Voor degenen die op je pad komen.

Wanneer moet ik dat doen? Op het moment dat het zich voordoet.’

Huis zonder verdriet

Een vrouw verloor haar enige zoon. In haar verdriet ging ze naar een heilige man en zei: ‘Over welke gebeden, welke magische bezweringen beschikt u om mijn zoon weer levend te maken?’ In plaats van haar weg te sturen of met haar te gaan praten zei hij tegen haar: ‘Breng me een mosterdzaadje uit een huis dat nooit verdriet heeft gekend. Dat zullen we gebruiken om het verdriet uit uw leven te verdrijven.’

De vrouw ging meteen op pad op zoek naar het magische mosterdzaadje. Eerst kwam ze bij een prachtig herenhuis. Ze klopte op de deur en zei: ‘Ik zoek een huis dat nooit verdriet heeft gekend. Ben ik hier aan het goede adres?’

Ze zeiden tegen haar: ‘U bent beslist aan het verkeerde adres hier,’ en begonnen alle tragische gebeurtenissen op te sommen die hun de laatste tijd waren overkomen. De vrouw zei bij zichzelf: ‘Wie is beter in staat om deze arme ongelukkige mensen te helpen dan ik, die zelf ongelukkig ben.’

Ze bleef een poosje om hen te troosten en ging toen verder op haar speurtocht naar een huis dat nooit verdriet had gekend. Maar waar ze ook kwam, in krotten of paleizen, ze kreeg het ene verhaal na het andere te horen over droefheid en ongeluk. Uiteindelijk ging ze zo op in het steun bieden aan anderen die verdriet hadden geleden, dat ze haar speurtocht naar het magische mosterdzaadje

vergat, zonder ooit te beseffen dat het inderdaad het verdriet uit haar leven had verdreven.

Onbaatzuchtig

Laat in de avond, rond een uur of half twaalf, stond een oudere Afro-Amerikaanse dame in de berm van een snelweg in Alabama. Het stormde en regende pijpenstelen. Haar auto was ermee gestopt en ze had snel een lift nodig. Ze was inmiddels doorweekt en stond te zwaaien naar passerende auto's.

Een blanke jongeman stopte, zeer ongebruikelijk in de zestiger jaren. Hij bracht haar in veiligheid, regelde hulp voor haar auto en zette haar in een taxi. Het leek alsof ze enorme haast had. Ze schreef nog net zijn adres op, bedankt hem en reed weg. Zeven dagen later werd er bij zijn huis een enorme kleurentelevisie afgeleverd. Er zat een briefje bij met de woorden: 'Bedankt voor de hulp die je me bood langs de snelweg. De regen doordrenkte niet alleen mijn kleren, maar deed de moed in mijn schoenen zinken. En toen kwam jij langs. Door jouw hulp kon ik nog net op tijd bij het sterfbed van mijn echtgenoot zijn, voor hij overleed. God zegene je voor je onbaatzuchtige hulp aan iemand die je niet kent.

Hoogachtend,
Mrs. Nat King Cole.'

Burenliefde

Een oude, arme dame woonde alleen in een goedkoop appartement aan de rand van New York. Ze leefde van een mager pensioentje van de staat. Ze was zachtaardig en vriendelijk tegen iedereen en gek op kinderen. Kinderen waren graag bij haar en genoten van haar aandacht. De hele buurt was gek op haar. Haar buren waren zelfs bereid om haar financieel bij te staan, maar daar wilde ze niets van weten.

Op de eerste van de maand kwam ze thuis nadat ze haar pensioen had geïnd. Aan het eind van de dag kon ze het geld niet meer vinden. De schrik sloeg haar om het hart. Ze was ervan overtuigd dat ze het geld onderweg verloren was. Ze hing een briefje op het prikbord in de hal, met de mededeling dat ze honderd dollar verloren was onderweg en of de eerlijke vinder het haar wilde bezorgen. Daarna ging ze naar de kerk.

Toen ze een paar uur later thuiskwam vond ze tot haar verbazing verschillende enveloppen op haar deurmat. In elke enveloppe zat honderd dollar, met een briefje erbij dat het gevonden was op straat. Ze haastte zich naar de hal om het briefje weg te halen, voor er nog meer mensen het geld zouden vinden.

De volgende dag vond ze haar pensioen in haar eigen huisje terug.

Veiling

Een rijke man en zijn zoon waren gek op het verzamelen van zeldzame kunst. Ze hadden van alles in hun collectie. Van Picasso tot Raphaël. Vaak zaten ze naast elkaar tot in de late uurtjes de kunstwerken te bewonderen.

Toen er een oorlog uitbrak werd de zoon onder de wapenen geroepen. Hij sneuvelde toen hij een andere soldaat het leven redde. De vader was kapot van het bericht. Een maand na het vreselijke bericht werd er op zijn deur geklopt. Er stond een jongeman op de stoep met een pak in zijn handen. ‘Meneer, u kent mij niet, maar ik ben de soldaat voor wie uw zoon zijn leven gaf.’ Hij gaf het pakket aan de vader en zei: ‘Het stelt niet veel voor, ik ben geen groot kunstenaar, maar ik weet zeker dat uw zoon gewild had dat u dit in handen kreeg.’ Het was een portret van de zoon, geschilderd door de jonge man. Tranen vulden de ogen van de vader. Hij keek naar een sprekend portret van zijn lieve zoon. Hij bedankte de soldaat en wilde hem betalen voor het schilderij. Maar deze wilde daar niets van weten.

De vader hing het portret op de schoorsteenmantel. Iedereen die op bezoek kwam moest eerst dit doek bekijken, voor hij de andere beroemde schilderijen te zien kreeg.

Enkele maanden later overleed de vader.

De kunstcollectie zou worden verkocht op een grote veiling. Kunstkenner uit het hele land verzamelden zich,

verlangend om een of meer werken aan hun eigen verzameling toe te voegen. Maar de veilingmeester begon, tot ongenoegen van velen, met het portret van de zoon. Er werd openlijk gemord, want daar waren ze niet voor gekomen. Niemand bood. 'Wie biedt op de zoon' vroeg de veilingmeester. Het bleef stil. Iemand riep: 'Ga nou verder met die andere werken, hier biedt toch niemand op!' Totdat de tuinman zijn hand opstak en € 10 bood. 'Niemand meer dan € 10' riep de veilingmeester. Het bleef stil.

Ongeduldig riep iemand in de zaal: 'Verkocht! Nou aan de slag met de echte collectie!'

Maar de veilingmeester legde zijn hamer neer en zei: 'Verkocht aan de tuinman. Dan is hiermee de veiling voorbij. In het testament van de eigenaar staat dat alleen het schilderij van de zoon mag worden geveild. Wie dat schilderij gekocht heeft, erft het hele landgoed, inclusief de kunstcollectie.'

Antwoord

Lang geleden ging een wijze man op reis naar de heiligste berg. Hij was oud en zwak. Toch legde hij de lange weg af. Hij leefde van wat men hem gaf onderweg. Na weken lopen zag hij de heilige berg in al zijn glorie oprijzen in de verte.

Langs de weg was een oude vrouw aan het werk op het land. ‘Kunt u me alstublieft vertellen hoe lang ik nog te gaan heb voordat ik de heilige berg zal bereiken?’ vroeg de man vermoeid. De oude vrouw bekeek hem van top tot teen, uitte een onverstaanbare keelklank en ging weer aan het werk.

De man herhaalde zijn vraag voor de tweede en derde keer, maar er kwam geen antwoord. Denkend dat de vrouw doof was, besloot hij verder te gaan. Maar hij had nog geen honderd meter afgelegd of de vrouw riep hem na: ‘Twee dagen nog, je hebt nog twee dagen nodig om de berg te bereiken.’ De man riep terug: ‘Ik dacht dat je doof was, waarom gaf je net dan geen antwoord?’

‘U stelde uw vraag terwijl u stilstond, ik moest eerst zien hoe snel u liep, voordat ik uw vraag goed kon beantwoorden’.

Horen met je hart

Op een zekere dag verliet een indiaan het reservaat waar hij woonde en bezocht een blanke man met wie hij bevriend was. In een stad rondlopen, met al het lawaai van mensen, winkels en auto's was voor de indiaan nieuw en verwarrend. De mannen liepen langs een straat toen de indiaan zijn vriend bij de arm pakte en zei: 'Hoor je ook wat ik hoor?'

De blanke vriend luisterde en begon te lachen: 'Alles wat ik hoor is het geraas van de auto's, een sirene en dan nog de stemmen en de voetstappen van al die mensen. Wat hoor jij dan?' 'Ik hoor een krekels. Hier ergens in de buurt. De blanke man luisterde nog eens en zei: 'Je vergist je, hier zijn geen krekels. En als er al één was had je hem door al dat lawaai niet gehoord!' De indiaan liep naar een huis toe, boog voorzichtig wat klimoptakken opzij, tot grote verbazing van de blanke man zat daar inderdaad een krekels die tsjirpte. Toen ze verder liepen zei de blanke: 'Nou ja, jullie indianen hebben nu eenmaal een beter gehoor dan wij blanken. Jullie kunnen simpelweg beter horen!' Lachend schudde de indiaan zijn hoofd, dat het niet zo was. 'Indianen hebben geen beter gehoor en ik zal het bewijzen.' Hij nam een muntje uit zijn zak en gooide dat over straat. Een aantal voorbijgangers keek, ondanks het verkeerslawaai, door het fijne geluidje van het muntje plotseling om.

'Zie je,' zei de indiaan, terwijl hij het muntstuk weer oppraapte, 'het geluid van dit geld was niet luider dan het

getsjirp van de krekel. En toch werd het door veel mensen gehoord. De oorzaak ligt voor de hand: mensen horen alleen wat hun hart wil horen.'

Evenwicht

Voor de wijze rechter Krishna verschenen op een dag twee mannen. De ene was rijk en in prachtige gewaden gehuld. De andere was arm en droeg alleen maar een vuile en rafelige doek om zijn middel. De rijke man begon onmiddellijk te schreeuwen: ‘Heer Krishna, ik kom hier om mijn recht te halen. Deze man heeft grote schulden bij mij. Ik heb hem gedwongen om zijn huis te verkopen, zijn meubels en kleren, zijn koe en zijn geit. Maar de opbrengst was nog maar net de helft van zijn schuld. Nu wil ik dat hij mijn slaaf wordt voor de rest van zijn leven, maar dat weigert hij. Daarom leggen we onze zaak aan voor. Bij uw uitspraak zullen wij ons neerleggen.’

‘Wat hebt u daar in uw hand?’ vroeg rechter Krishna aan de rijke man. ‘Dat is een buidel met goudstukken. De opbrengst van de bezittingen van deze nietsnut. Precies zoveel is hij me nog schuldig.’ ‘Breng mij een weegschaal,’ zei rechter Krishna tegen zijn gerechtsdienaren. Toen de weegschaal voor hem stond, beval hij de rijke man om de buidel met goudstukken in de ene schaal te leggen, zodat deze omlaag zakte. Daarna zei hij tegen de arme: ‘Breng deze weegschaal weer in evenwicht en je zult vrij zijn.’

Zwijgend stond de arme man bij de weegschaal. Wanhoop stond op zijn gezicht te lezen. Langzaam vulden zijn ogen met tranen, die neervielen in de lege schaal aan zijn kant. En toen gebeurde het wonder. De

schaal met tranen zakte langzaam omlaag tot op de grond. ‘In mijn weegschaal,’ zei rechter Krishna, ‘wegen de tranen van een mens zwaarder dan al het goud van de hele aarde.’ Toen sprak hij tot de rijke: ‘Om het evenwicht te herstellen, zult u de arme niet alleen zijn zak met goud, maar ook nog honderd procent rente moeten terugbetalen.’

Gebarsten

Een waterdrager moet elke dag voor zijn meester naar de rivier om water te halen. Aan weerszijden van zijn lichaam hangt een kruik aan een houten juk. De ene kruik is zo goed als nieuw, puntgaaf en zonder lek. De andere kruik is oud en gebarsten en hij verliest permanent water. Bij thuiskomst blijkt de helft van deze kruik soms al leeg te zijn en dat doet de oude kruik veel verdriet. Op een dag kan hij het niet meer voor zich houden en zegt tegen de waterdrager: ‘Meester, ik schaam me zo.’

‘Maar waarom dan toch?’, vraagt de waterdrager. ‘Omdat ik niet in de schaduw van uw andere kruik kan staan. Hij levert dagelijks de volle inhoud water af, terwijl ik onderweg steeds water verlies’, antwoordt de kruik. ‘O, maar dat wist ik immers al lang’, antwoordt de waterdrager, ‘en toch heb ik je al die tijd graag willen gebruiken. Zijn die mooie bloemen langs de weg je dan niet opgevallen? Ze groeien alleen maar aan jouw kant. Enige tijd geleden heb ik daar zaad uitgestrooid, jij hebt ze elke dag begoten en nu kan ik steeds een prachtig boeket plukken voor mijn heer.’

Een tijdje komt er geen antwoord van de gebarsten kruik, zo heeft hij het nog nooit bekeken. Hij heeft die bloemen wel zien groeien, maar dat zijn meester hem bewust in dienst heeft gehouden en dat hij hem ondanks alle gebreken toch kan gebruiken, dat was nog nooit bij hem opgekomen.

Moeder en zoon

Drie vrouwen zaten bij de waterput. Ze rustten nog even, voordat ze de loodzware kruiken naar het dorp gingen sjouwen. Vermoeid keken ze de weg langs die ze straks zouden bewandelen. ‘Kijk eens hoe gezegend ik ben!’, riep een van de vrouwen onverwachts. Vanuit het dorp kwam een wandelaar met een boek in zijn hand. ‘Ik heb de beste zoon die er is. Hij is de knapste van ons allemaal.’

Vol trots keek ze naar de jongeman, die lezend voorbijliep, de vrouwen niet zag en in de verte verdween. ‘Ik heb de beste zoon’, antwoordde de tweede vrouw. Ze wees naar een stevig gespierde man die op hen af kwam hollen. ‘Hij wint alle sportprijzen. Nu loopt hij zijn vaste trainingsronde.’ Vol trots keek ze hem na, terwijl hij snel in de verte verdween.

‘En dat is mijn zoon’, zuchtte de derde vrouw. Ze zweeg. Haar zoon kwam altijd achteraan. Zijn onnozelheid kende iedereen. Maar toen hij bij de put kwam, pakte hij de kruik van zijn moeder. Samen liepen ze naar het dorp. ‘Ik ben wel het méést gezegend’, glimlachte de moeder. Haar zoon keek haar niet begrijpend aan.

Nabij

Als de jongens van de stam twaalf jaar oud zijn, moeten ze laten zien dat ze de overstap naar de volwassenheid kunnen maken. Daarom worden ze een nacht lang de jungle in gestuurd met een blinddoek voor. Die moeten ze de hele nacht omhouden, wat er ook gebeurt. Als ze die nacht doorstaan hebben, horen ze bij de volwassen krijgers.

Een jongen die het ritueel moet doorstaan is doodsbang. Zijn moeder heeft het niet meer. Zijn vader spreekt hem moed in. Geblinddoekt gaat hij de jungle in. Hij doet geen oog dicht en hoort voortdurend de beangstigende geluiden van het oerwoud. De nacht lijkt een eeuwigheid te duren. Diverse keren denkt hij dat hij beslopen wordt door een van de wilde dieren. Maar hij houdt vol. Eindelijk voelt hij de zon op zijn huid en weet hij dat de nacht voorbij is. Hij doet zijn blinddoek af.

Het eerste dat hij ziet is... zijn vader die de hele nacht achter een boom heeft gezeten, nog geen tien meter bij hem vandaan.

Hagedis

Een Japanner ging zijn huis verbouwen en haalde de binnenste wand van zijn plaats. Veel Japanse huizen bestaan uit een houten binnen- en buitenmuur, met een holle ruimte ertussen. Tot zijn stomme verbazing zag hij in de holle ruimte een levende hagedis zitten, vastgespijkerd met een van zijn pootjes aan de buitenmuur. De man bedacht dat hij die spijker een jaar geleden in de wand had geslagen. Maar dat zou betekenen dat die hagedis daar een jaar lang had gezeten. Hoe kon dat beestje nu dan nog in leven zijn?

Plotseling zag hij een tweede hagedis opduiken, met voedsel in zijn bek. Het beestje gaf het vliegensvlug aan zijn vastgespijkerde partner en verdween razendsnel weer. Kennelijk had hij een jaar lang zijn maatje op deze manier in leven gehouden.

Glimlach

De Sultan van Arabia was een grote fan van Mulla Nasruddin en nam hem vaak mee op reis. Eens nader-de de karavaan van de Sultan een klein en onbeduidend plaatsje in de woestijn.

De Sultan zei tegen de Mulla: ‘Ik ben benieuwd of de mensen in dat kleine plaatsje mij herkennen. Laten we de karavaan hier laten en te voet het plaatsje in gaan, dan zien we vanzelf of ze mij herkennen.’

Ze stapten van hun rijdieren af en liepen door de hoofdstraat van het dorp. Tot stomme verbazing van de Sultan groetten alle mensen Mulla Nasruddin, terwijl ze aan hem geen aandacht besteedden. Geërgerd zei hij: ‘Ik zie dat de mensen jou allemaal kennen, maar mij niet. Hoe kan dat, ben jij hier soms eerder geweest?’

‘Ze kennen noch mij, noch u, Hoogheid’, antwoordde de Mulla.

‘Maar waarom glimlachen ze dan allemaal naar jou en niet naar mij?’ riep de Sultan verbaasd uit.

‘Om dat ik naar hen glimlach’, antwoordde Nasruddin met een brede grijns.

Juiste maat

Jaren geleden kwam een ruiter langs een groepje soldaten dat vergeefs probeerde een enorme boomstam te verplaatsen. De korporaal stond naast de worstelende mannen. De ruiter vroeg aan de korporaal waarom hij niet meehielp. De korporaal antwoordde: ‘Ik ben de korporaal, ik geef orders.’

De ruiter sprong van zijn paard, liep op de mannen af en begon hen te helpen en met zijn hulp lukte het om de boomstam te verplaatsen. Die ruiter was George Washington, opperbevelhebber van de strijdkrachten. Rustig steeg hij weer op zijn paard, reed op de korporaal af en zei: ‘De volgende keer dat jouw mannen hulp vragen, laat dan de opperbevelhebber halen!’

Toen diezelfde George Washington in de buurt van Washington reed met een groep vrienden, sprongen ze over een muurtje. Een hengst schopte een aantal stenen los. ‘Die kunnen we maar beter even terugleggen’, suggereerde de generaal. ‘Ach, laat die boer dat zelf doen! Antwoordden zijn vrienden.’

Maar na de paardrijdtocht stuurde Washington zijn paard terug naar diezelfde plek. Hij stapte af bij het muurtje en legde de stenen zorgvuldig terug. ‘Oh generaal’, zei een van zijn maats, ‘u bent toch veel te groot voor zoiets?’

‘Integendeel,’ antwoordde Washington, ‘ik heb hiervoor precies de juiste maat.’

Armen en benen

Rob Jansen verloor zijn benen door een landmijn in Uruzgan. Hij keerde terug naar ons land als oorlogsheld. Twintig jaar later bewees hij opnieuw dat heldendom van binnen zit. Hij was aan het werk in zijn garage op een warme zomerdag, toen hij een vrouw hoorde schreeuwen als een gewond dier, een paar huizen verderop. Hij spoedde zich met zijn rolstoel in de richting van het huis, maar kon op een gegeven moment niet meer verder door het mulle zand.

Hij liet zich uit zijn rolstoel vallen en kroop door het zand en door de struiken, ook al deed dat lelijk zeer. In de achtertuin zag hij de moeder bij het zwembad staan. Haar drie jaar oude dochttertje lag in het water en kon niet zwemmen. Haar moeder was geboren zonder armen en kon haar kind niet redden. Jansen bedacht zich geen moment, dook in het water en bracht het meisje naar de kant. Haar gezicht was al blauw en ze bewoog niet en had een nauwelijks voelbare pols. Hij begon direct met reanimeren, terwijl de moeder 112 belde. Hij stelde de jammerende vrouw gerust en verzekerde haar dat het goed zou komen. ‘Wees niet bang’, zei hij, ‘ik fungeerde als jouw armen om haar uit het zwembad te halen en ben nu haar longen. Samen redden we het.’

Kort daarop hoestte het meisje, kwam bij bewustzijn en begon te huilen. Toen ze elkaar omhelsden en een rondedansje maakten, vroeg de vrouw: ‘Hoe wist je zo zeker dat het goed zou komen?’ ‘Eerlijk gezegd wist ik

dat niet', zei hij, 'maar toen ik mijn benen kwijtraakte in de oorlog, lag ik alleen in het hete zand. Er was niemand om me te helpen, behalve een klein meisje. Terwijl ze worstelde om mij naar haar dorp te slepen, fluisterde ze steeds in gebroken Engels: "Het is oké, jij leven, ik zijn jouw benen, samen wij redden." Haar lieve woorden gaven mij toen hoop. Vandaag wilde ik hetzelfde doen voor jouw dochter. Soms hebben we anderen nodig om onze armen of onze benen te zijn.'

Deel 5: Verhalen van de rabbi

Hoger dan de hemel

Van een rabbijn wordt in het dorp beweerd dat hij elke dag voor hij aan het werk gaat, opstijgt naar de hemel. Een scepticus gelooft daar niets van en zegt dat hij het zal controleren.

Hij staat 's morgens vroeg op en schaduwt de rabbijn. Deze gaat in alle vroegte met werkmanskleren aan het bos in, zaagt een boom om, hakt hem in blokken en draagt het hout op zijn rug weer naar het dorp. Hij klopt aan bij het huisje van een oude weduwe en gaat naar binnen. Nieuwsgierig kijkt de man door het raam en ziet dat de rabbijn de blokken in de haard stapelt en het vuur aansteekt. Daarna gaat hij naar huis, kleedt zich om en gaat aan het werk. Als zijn vrienden hem vragen of de rabbijn inderdaad naar de hemel stijgt, zegt hij: 'Nee, hij stijgt zelfs hoger dan de hemel.'

Onbekend

Een rabbi op doorreis bracht de nacht door in de plaatselijke herberg. De herbergier behandelde hem ronduit onvriendelijk en samen met zijn stamgasten maakt hij grappen ten koste van de rabbi.

Toen de herbergier op Sabbat de synagoge bezocht, zag hij dat zijn gast daar met egards behandeld werd en hij ontdekte dat hij een rabbi was. Hij schrok geweldig, liep op de rabbi af en putte zich uit in verontschuldiging: 'Zo had ik het niet bedoeld rabbi, ik wist echt niet wie u was, anders was het niet gebeurd. Wilt u het me vergeven?'

De rabbi antwoordde scherp: 'Ik dacht dat u wist wie ik was, toen u me zo onvriendelijk behandelde en ik concludeerde dat ik het dan wel verdiend zou hebben. Nu blijkt dus dat u me helemaal niet kende. Hoe durfde u zich zo te gedragen tegenover iemand die u voor het eerst zag?'

Roddelen

Een boer die allerlei roddelpraat over iedereen vertelde, kreeg spijt en vroeg aan de rabbijn hoe hij boete kon doen. ‘Verzamel een zak vol kippenveren, ga daarmee het hele dorp door en leg op ieder erf bij elke deur een veer.’ De boer deed wat hem was opgedragen en vroeg aan de rabbi of hij daarmee genoeg had gedaan. ‘Nee, nog niet,’ zei de rabbi, ‘nu moet je een zak nemen, langs al die huizen gaan en elke veer die je er hebt neergelegd weer oppakken en verzamelen.’ ‘Maar dat is toch een onmogelijke opgave,’ protesteerde de boer. ‘De meeste veren zijn al lang door de wind weggeblazen.’ Toen antwoordde de rabbi: ‘Zo is het nu ook met jouw roddelpraatjes. Je spreekt ze zo gemakkelijk uit, maar hoezeer je het ook probeert, terughalen kun je ze niet.’

Zilver

Er was eens een man, die rijk en ongelukkig was. In de hoop vreugde in het leven terug te vinden ging hij raad vragen bij een rabbijn. De rabbijn ging met hem voor een raam staan en zei tegen hem: ‘Kijk eens door dit venster en vertel me wat je ziet.’ ‘Ik zie mensen op straat die heen en weer lopen.’

Toen hield de rabbijn hem een spiegel voor en zei: ‘Kijk eens in deze spiegel en vertel me wat je ziet.’ ‘Ik zie mezelf!’ riep de man uit. ‘En de anderen, zie je die niet meer?’ vroeg de rabbijn. ‘Denk er dan aan dat het venster en de spiegel allebei gemaakt zijn van glas. Alleen is er bij de spiegel achteraan een laagje zilver op gezet. Door het zilver zie je alleen nog jezelf, terwijl je door het glas van het venster de anderen kunt zien. Dat is ook bij jou gebeurd: toen je nog arm was, zag je de anderen en had je medelijden met hen. Nu je bedekt bent met zilver, zie je alleen nog jezelf.’

Misschien moet je het laagje zilver wegkrabben zodat je de anderen weer kunt zien en gelukkig wordt.’

Huilend kind

Een rabbijn ging op Sabbat naar de synagoge. Zijn oudste zoon zat thuis ingespannen de Thora te bestuderen terwijl de jongste nog lag te slapen in de wieg. Toen de rabbijn na enkele uren thuiskwam uit de synagoge zat de oudste nog steeds in het boek verdiept, maar de baby lag troosteloos te huilen. ‘Zoon, je zou op je broertje letten!’, zei de rabbijn bestraffend.

‘Sorry, vader, ik was zo in God verzonken dat ik hem niet hoorde’, verontschuldigde deze zich. Daarop zei de rabbijn: ‘Wie een kind niet hoort dat huilt van de honger, die is niet in God verzonken maar in zichzelf!’

Gastvrijheid

Iemand klopte op de deur van de rabbijn. De rabbijn deed open en ontving de man alsof het een hele eer was dat hij hem een bezoek bracht. Hij zei tegen zijn vrouw: 'Breng de lekkerste koeken die je in huis hebt, want wij hebben een voorname gast.' De vrouw voldeed aan het verzoek van haar man. Wel verwonderde zij zich erover dat zowel zij als haar kinderen de gast niet herkenden. Nadat deze vertrokken was vroeg ze aan haar man: 'Wie was die gast eigenlijk?'

'Ik heb geen idee', was het antwoord van de rabbijn

Einde van de nacht

Een oude rabbi vroeg aan zijn leerlingen: ‘Hoe kan je het moment bepalen waarop de nacht ten einde is en de dag begint?’

‘Is het ’t moment dat je uit de verte een hond van een schaap kunt onderscheiden?’ vroeg een van de leerlingen.

‘Nee’, zei de rabbi.

‘Is het als je van verre een dadelboom van een vijgenboom kunt onderscheiden?’ vroeg een ander.

‘Nee’, zei de rabbi.

‘Maar wat dán?’ vroegen de leerlingen.

‘Het is als je in het gezicht van een mens kunt kijken en daarin je zuster of je broeder ziet. Tot dat moment is de nacht nog bij ons.’

Regen

Een rabbijn kreeg in een tijd van bittere droogte de vraag of hij wilde bidden om regen. Hij antwoordde dat zijn gebed niet nodig was. Als de mensen zich, in navolging van de woorden uit de Psalmen: ‘Hinee ma tov oemanajiem’ (Hoe goed is het dat broeders en zusters werkelijk samen zijn), in liefde tot elkaar zouden wenden, zou het allemaal goed komen. Verbaasd vroegen zij: ‘Maar dat kan er toch niet voor zorgen dat het grote wonder van regenval werkelijkheid wordt?’

De rabbijn antwoordde: ‘Ach, regen is wel het meest eenvoudige. Wanneer jullie je naar elkaar keren en Gods Aanwezigheid in de pupillen van de ander herkennen, is zelfs de wereldvrede binnen handbereik.

Colofon

Aandacht

Verhalen over een aandachtige en liefdevolle
samenleving

Selectie, bewerking en vertaling: Willem de Vos

Druk:

Uitgave CDA Ede en Wageningen, 2014

Uitgave CDA Veenendaal, 2021

‘Van aandacht krijg je nooit genoeg’

De verhalen in deze bundel laten zien hoe eenvoudig het kan zijn om aandacht aan iemand te ‘schenken’.

En hoe groot de gevolgen kunnen zijn.

Want behalve op zuurstof en op koffie ‘lopen’ wij mensen op aandacht.

Van aandacht ga je groeien!

Het zijn verhalen om over te mijmeren, om voor te lezen en door te vertellen.

Ze doen je grinniken of je wordt erdoor gegrepen.

Een verhaal kan een cadeau zijn.

En de boodschap mag je altijd zelf uitpakken.

Aandacht, verhalen over een liefdevolle samenleving

Uitgave CDA Ede en Wageningen

Uitgave E-book CDA Veenendaal